XXI. évfolyam 36. szám Ára: 1 forint 1965. szeptember 9

— De, apukám, miért nem a hölgynek csókolsz kezet?
— Mert a hölgy magyar...

Szűr-Szabó József rajza

Kis Bédekker

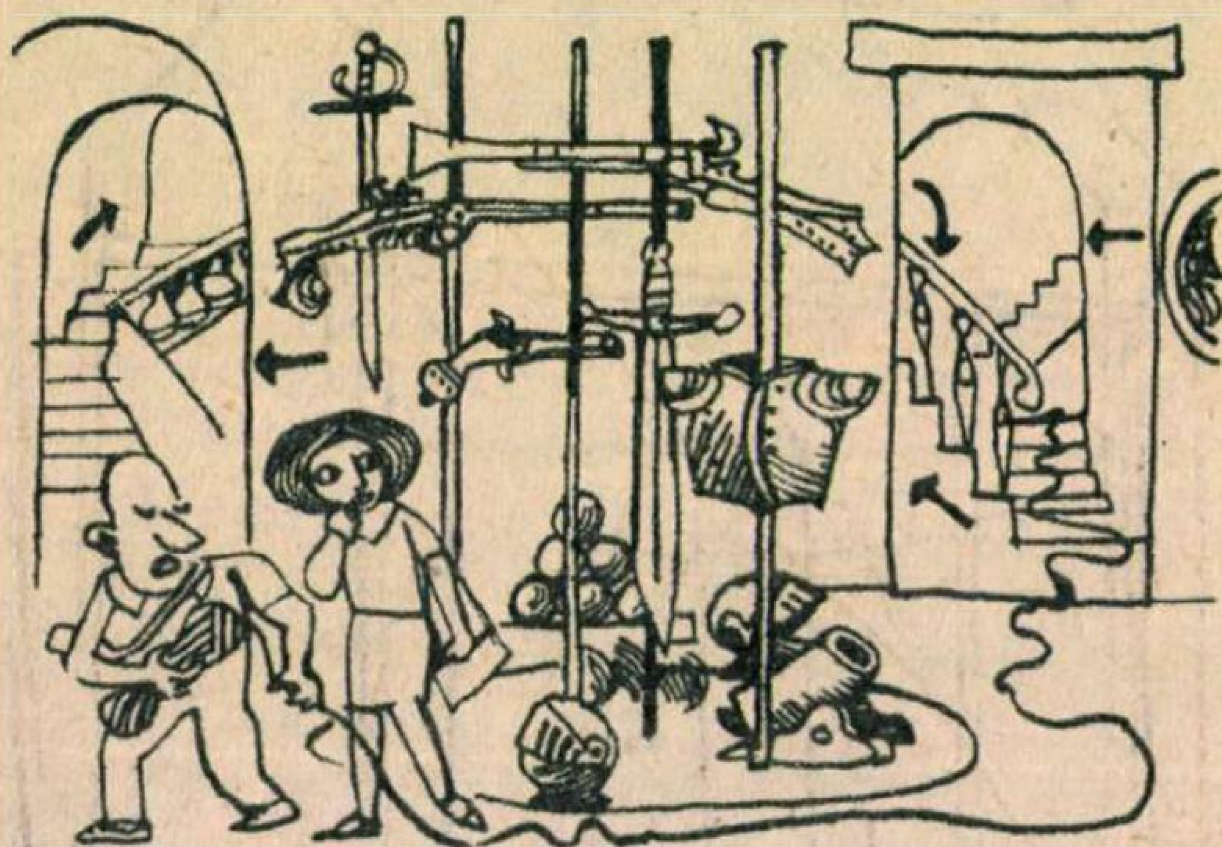
Hegedűs István rajzai

PRÁGA: TÁJÉKOZÓDÁS

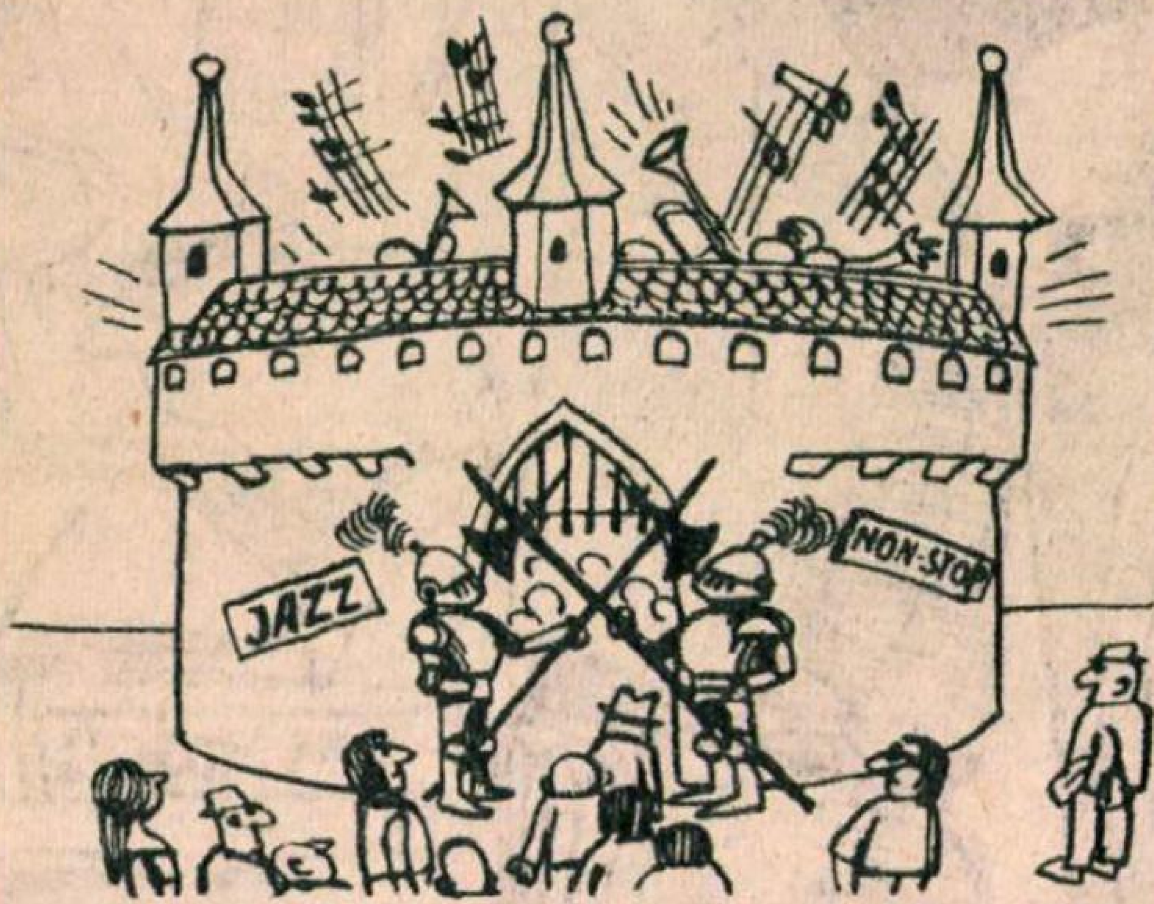
– Menjenek csak toronyiránt, s eljutnak az áruházhoz . . .

VARSÓ: MÚZEUM-LABIRINTUS AZ ÓVÁROSBAN

– Ne félj semmit, most már ki fogunk találni . . .

KRAKKÓ: NON-STOP JAZZ A BARBAKÁNON

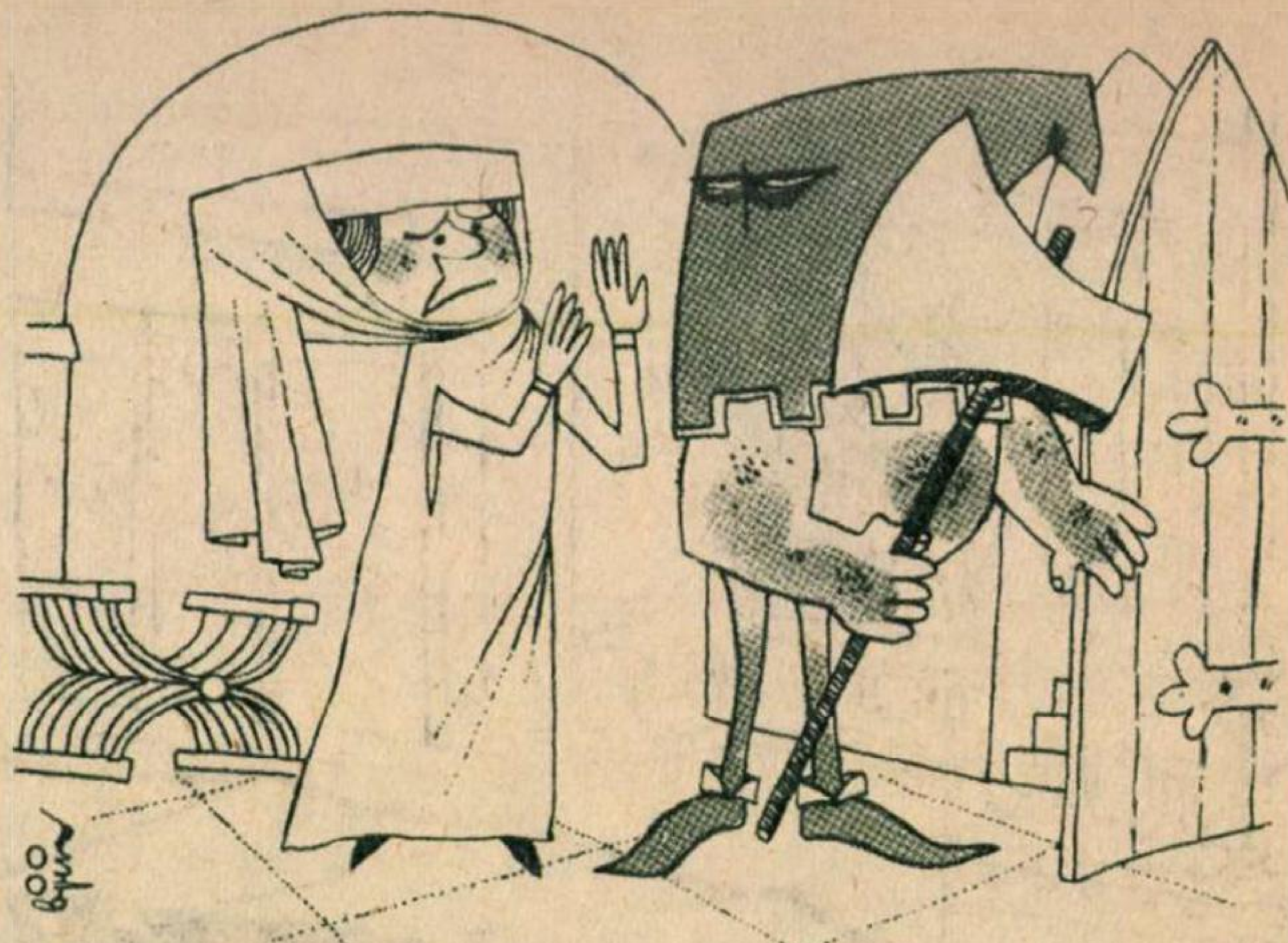
– Úgy látszik, telt ház van!

ZAKOPANE: MEMENTÓ KEZDŐ SÍZŐK SZÁMÁRA

– Látod, fiam, azért jövök én nyáron Zakopanéba . .

Aggódó feleség

– Vigyázz, fiacskám, nehogy megvágd magadat! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

LEBESZÉLTEK . . .

Megfogadván az idevágó gyakori újságcikkek tanácsait, és megragadván az alkalmat, hogy lakásomat most tatarozza a Fővárosi 3. sz. Építőipari Vállalat, eltökéltem, hogy újonnan építendő kályháimba gázfűtést szereltetek. Teendőimről a VII. ker. Házkezelési Igazgatóság – időközben kilépett – műszaki ellenőre világosított föl. Útmutatásai alapján be is szereztem az alábbi iratokat:

1. Hatósági orvosi bizonyítványt megrendült egészségi állapotomról, mely a gázfűtést indokolttá teszi.
2. A Főv. Kéményseprő Vállalat 3586/65. sz. szakvéleményét.
3. A Fővárosi Gázművek 2711/65. sz. engedélyét.
4. A VII. ker. Tanács Építési Osztályának 15 035/65. sz. engedélyét.

Az iratcsomó birtokában – ugyancsak hivatalos tanácsra – nyugodtan vártam a kályhaépítőket.

A kályhások meg is érkeztek egy héttagú (!) bizottság képében, és okmányaim, valamint lakásom átvizsgálása után kijelentették, hogy bár minden rendben van, gázfűtésre alkalmas cserépkályháról mégsem lehet szó, mivel azok fölállítását az Építésügyi Minisztérium robbanásveszély miatt idén márciusban leállította. A bizottság tagjai néhány hajmeresztő történetet adtak elő fölrobbant kályhákról, szétvetett lakásokról és betemetett kisgyerekekről. Miután fölocsúdtunk, a műszaki ellenőr (ugyanaz, aki az egész eljárásra kitanított) megvigasztalt, hogy oda se neki, mivel a HKI – mint megrendelő – különben sem vállalná a gázfűtéses kályha építésének többletköltségeit.

Furcsállottam ezt, hiszen hat héttel ezelőtt még mást mondott. Hangot adtam afölötti csodálkozásomnak is, hogy az állítólagos tilalom ellenére a Gázművek és a Tanács kiadta az engedélyeket. Megígértem, hogy utánanézek a dolognak, mire a bizottság széttárta mind a tizennégy karját, és eltávozott.

Kisvártatva két valódi kályhás érkezett, akik *villámgyorsan* és meseszép kivitelben két hagyományos (vegyes tüzelésű) kályhát emeltek szobáim sarkaiba.

Miután az én kályháim elkészültek, beérkeztek információim is. Ezek szerint:

1. Az Építésügyi Minisztérium semmiféle tiltó rendelkezést nem adott ki gázkályha ügyben.
2. A minisztérium 1961. óta nem tud gázkályha-robbanásról, akkor is csak egy-két ilyen eset volt, helytelen kezelés következtében.
3. A Fővárosi Házkezelési Igazgatóság melegen pártolja és előmozdítja – főleg a belső kerületekben – a gáztüzelésre való áttérést; a frissen tatarozott házakban még saját költségre is.

Minderről ezúton értesítem a Főv. 3. sz. Építőipari Vállalat és a VII. ker. HKI illetékeseit. Azok a lakó- és sorstársaim pedig, akiknek a jövőben dolguk akad ezzel a kiválóan működő lebeszélőbizottsággal, beszéljék le őket nem létező rendeletek és nem létező áldozatok kísérethistóriáiról!

Kaposy Miklós

IDŐBEOSZTÁS

Régóta figyelem már, hogy a különféle ünnepi, belkereskedelmi vagy művészeti megmozdulások időbeosztása elavult, nem felel meg a mai idők követelményeinek. Mivel az Országos Határnap Központ hozzám fordult tanácsért, az alábbiakban hozom nyilvánosságra elképzeléseimet.

A vásárok eddigi rendszerét a következőképpen kell megváltoztatni: minden évben négy vásárt kell rendezni. Legyen Tavaszi Vásár, Nyári Vásár, Őszi Vásár és Téli Vásár. Minden vásár három hónapig tartson. Rendezzenek a vásárokon belül különféle kiállításokat. Legyen például Állandó Jellegű Cipőkiállítás. A kiállítás során cipőket kell kiállítani az erre a célra rendszeresített kirakatokban és üvegszekrényekben. A kiállított tárgyak felpróbálhatók és megvásárolhatók.

Minden esztendőben meg kell rendezni az Ünnepi Könyvévet. A könyv ünnepe az év első 365 (négyévenként 366) napján kerüljön megrendezésre. Az írók által megírt, a kiadóvállalatok által kiadott könyveket ünnepi árucikkek formájában bocsássák az olvasó- és vásárlóközönség rendelkezésére. Minden év utolsó napján hozzák nyilvánosságra, hogy milyen sikerrel járt a könyvév.

Feltétlenül meg kell szervezni a Budapesti Zenei Évet. Ebből az alkalomból zeneművek kerüljenek előadásra zenekarok és előadóművészek tolmácsolásában. A zenekarokban különféle hangszereken játsszanak a zenészek, s a zenekarok vezénylését karmesterek lássák el. Külön érdekességként azt ajánlom, hogy a Zenei Év során lépjenek fel úgynevezett énekesek, s a tüdejükből kiáradó levegőt hangszálaik segítségével alakítsák át énekhangokká. A Budapesti Zenei Év sikere érdekében alkossanak a zeneszerzők külön erre a célra zenekari műveket, operákat és dalokat.

Minden évben 52 alkalommal kerüljön megrendezésre a Munka Hete hatnapos szakaszokban. Az ünnepi hangulattól fellelkesítve dolgozzanak a dolgozók különösen lelkesen, hogy ezzel is kidomborítsák az alkalom serkentő hatását.

Évről évre meg kell rendezni az Anyák Évét. Ezen az ünnepen megkülönböztetett szeretettel kell körülvenni az anyákat. Éppen elég gondjuk van különben szegény anyáknak, zokszó nélkül tűrnek, dolgoznak, mérgelődnek. Legalább az év 365 (négyévenként 366) napján törődjenek velük egy kicsit, emlékezzenek meg róluk egy kis virággal, versikével, gyengédséggel.

Legdrágább kincsünk a gyermek, s legalább a Nemzetközi Gyermekévben állítsuk őket figyelmünk középpontjába, s ezen az ünnepen a gépjárművezetők is megkülönböztetett figyelemmel adózzanak az utcákon futkározó gyermekeknek.

Az is fontos, hogy minden évben legalább egy esztendőt szenteljünk a béke ügyének. Ne többet, nem kell túlzásba vinni a dolgot, de legalább ezen az ünnepen törődjünk a béke ügyével!

Hasonlóképpen minden esztendőben legalább egy külön év jusson a közlekedésnek, a közoktatásnak, a filmgyártásnak, a színháznak, az iparnak, a kereskedelemnek, a táplálkozásnak, a lélegzésnek, a csillagászatnak, a külpolitikának, a kórházaknak, a bányászatnak, a filozófiának, az atomfizikának, a szláv nyelveknek, a négyidőszakos edzésnek, a meteorológiának, a nyugdíjasoknak, a fiataloknak, az ősrégészetnek, a könyvtáraknak, a kertervezésnek, a lakásépítésnek, hogy csak néhány ún. kampányfeladatot említsek.

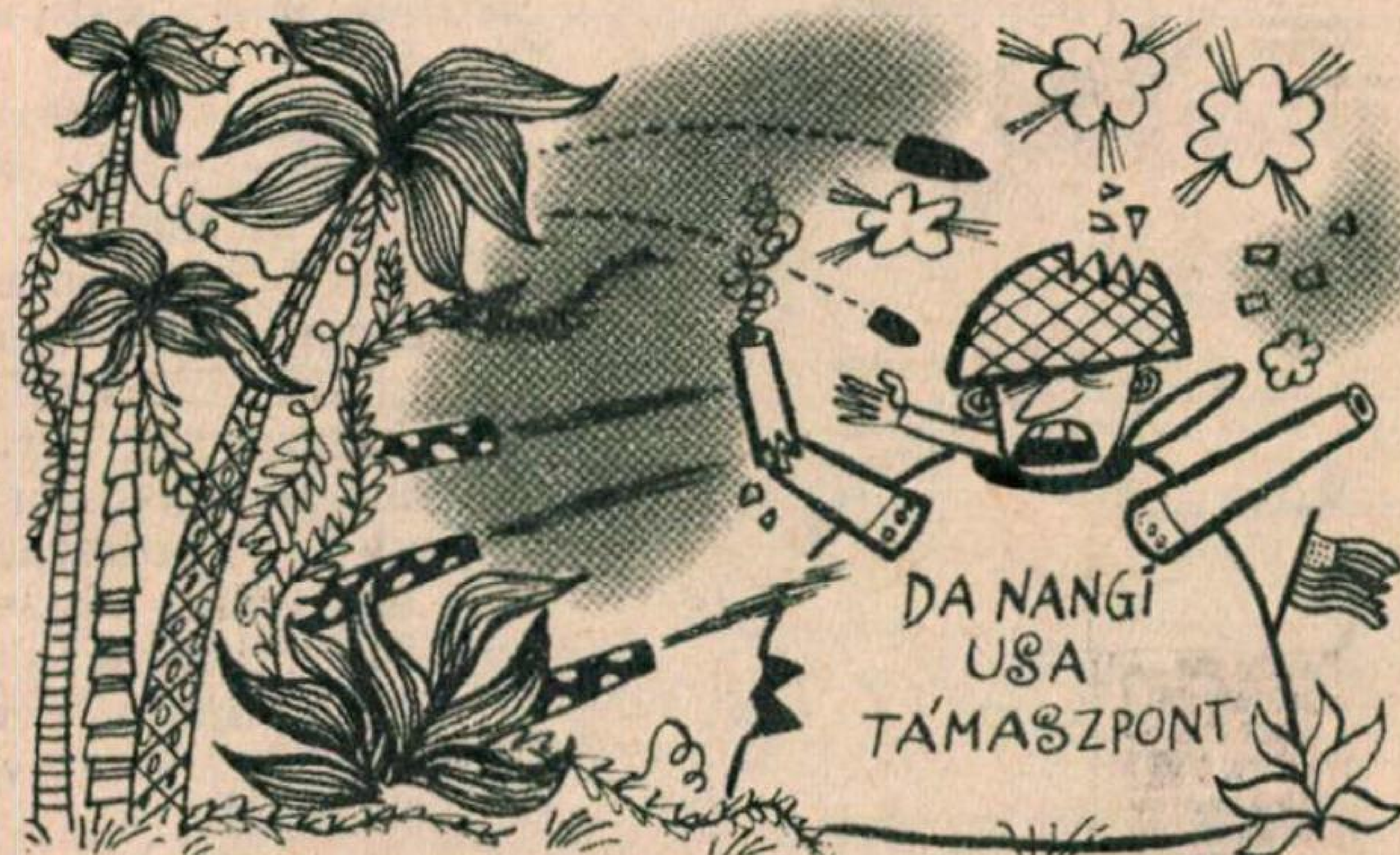
Idő van mindenre, csak jól kell beosztani!

Feleki László

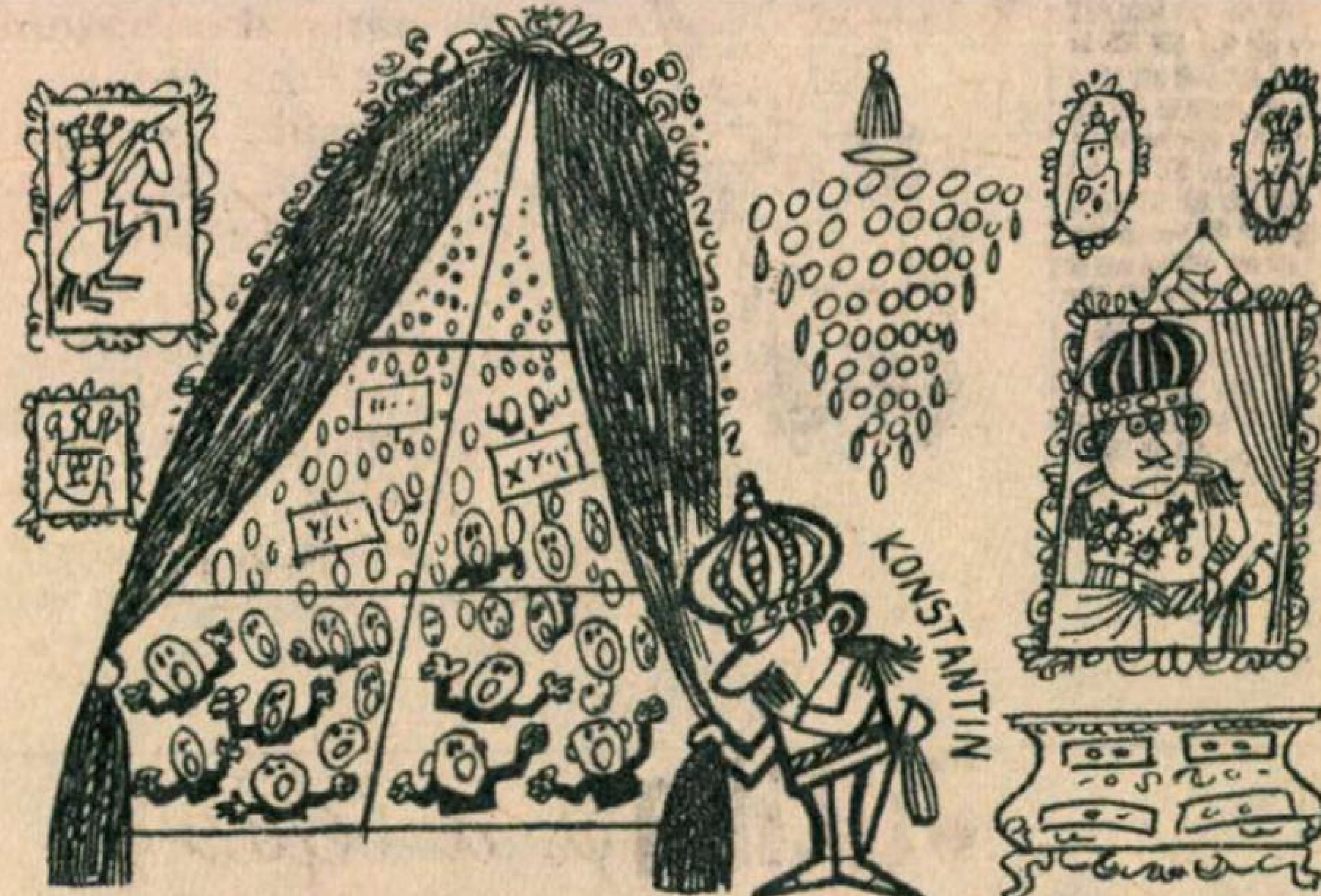
KÜLÜGYI SZÍVKÜLDI...

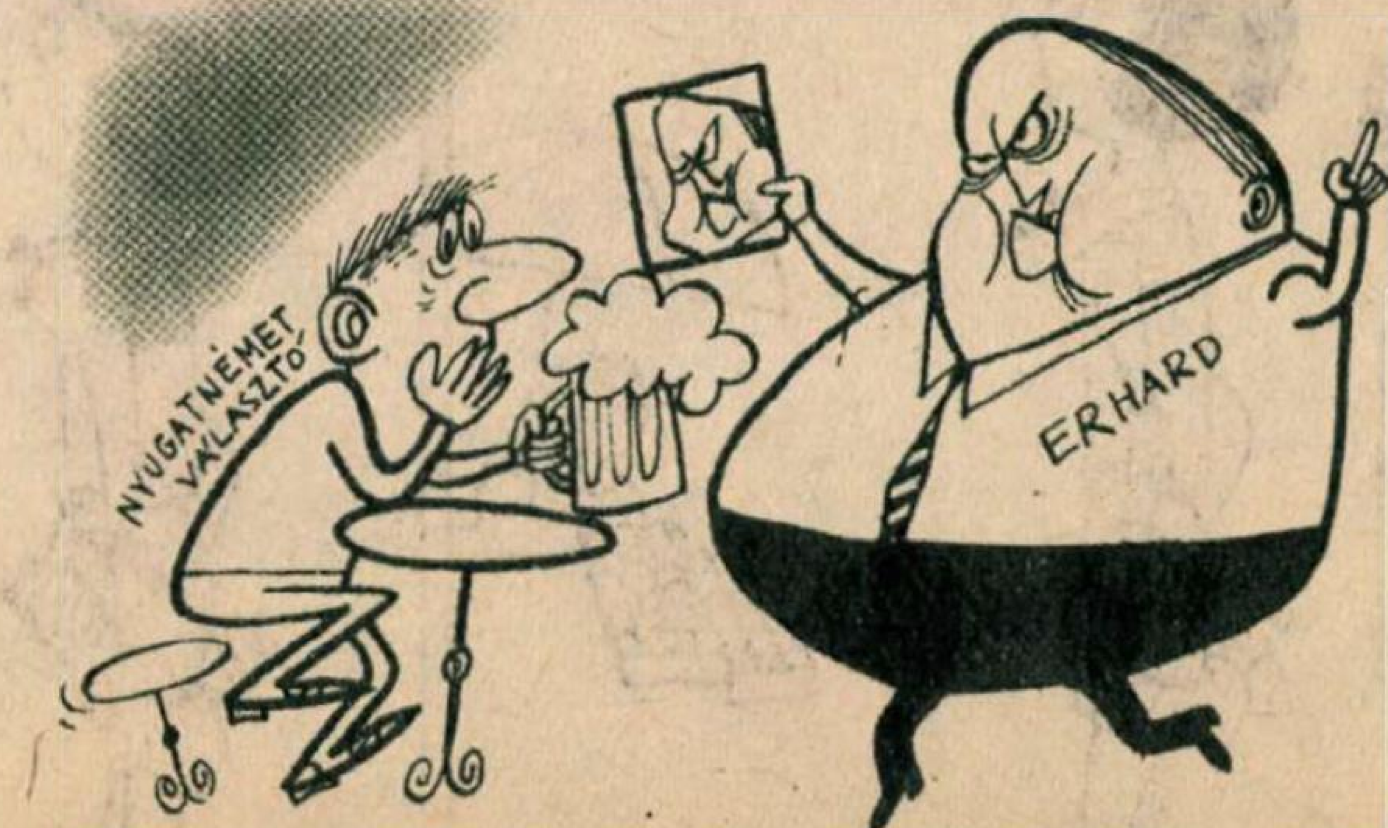
– Hideg szobor vagy, meg sem értenél...

– Erdő mellett nem jó lakni...

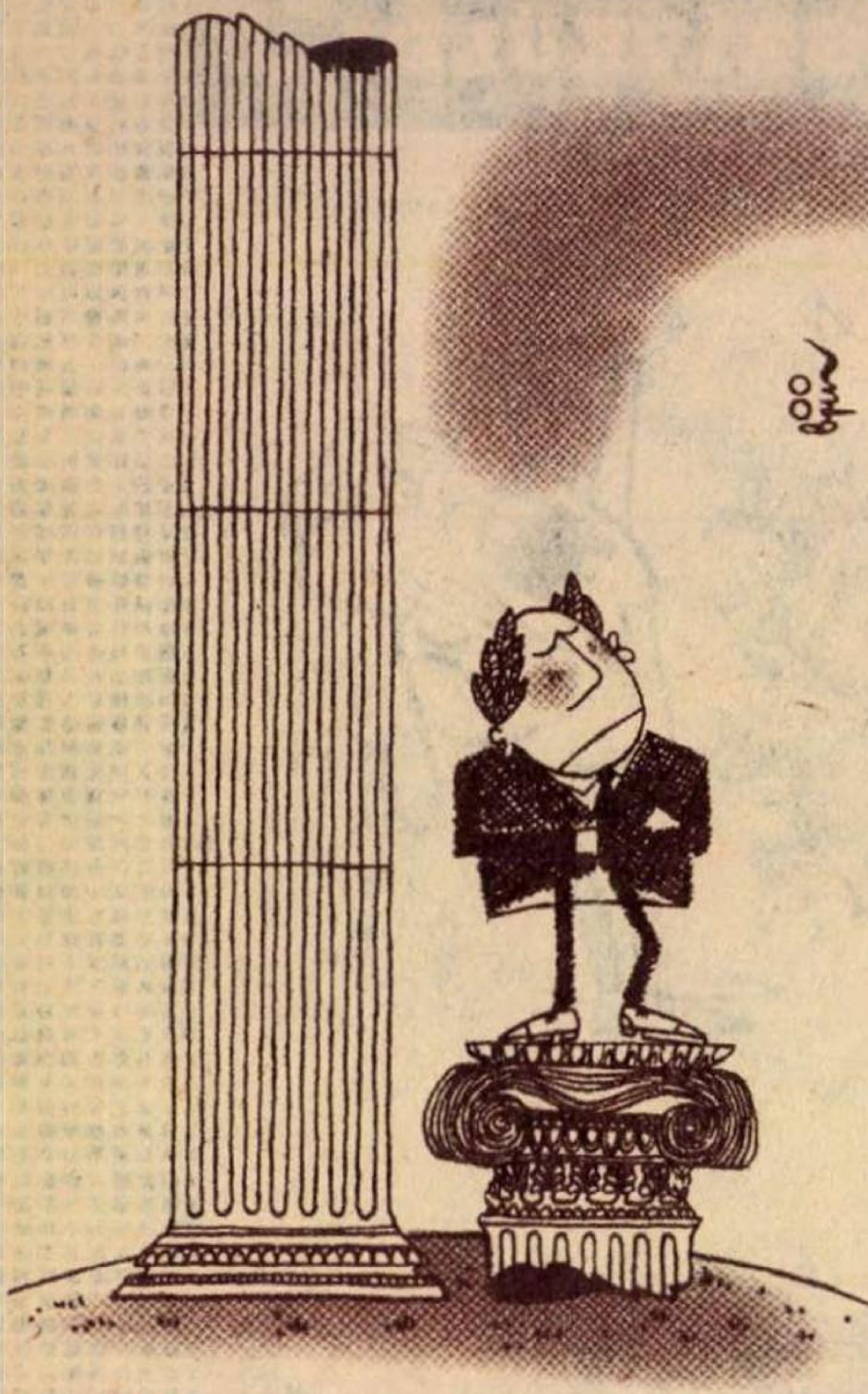
– Sej, de lakodalom van a mi utcánkban...

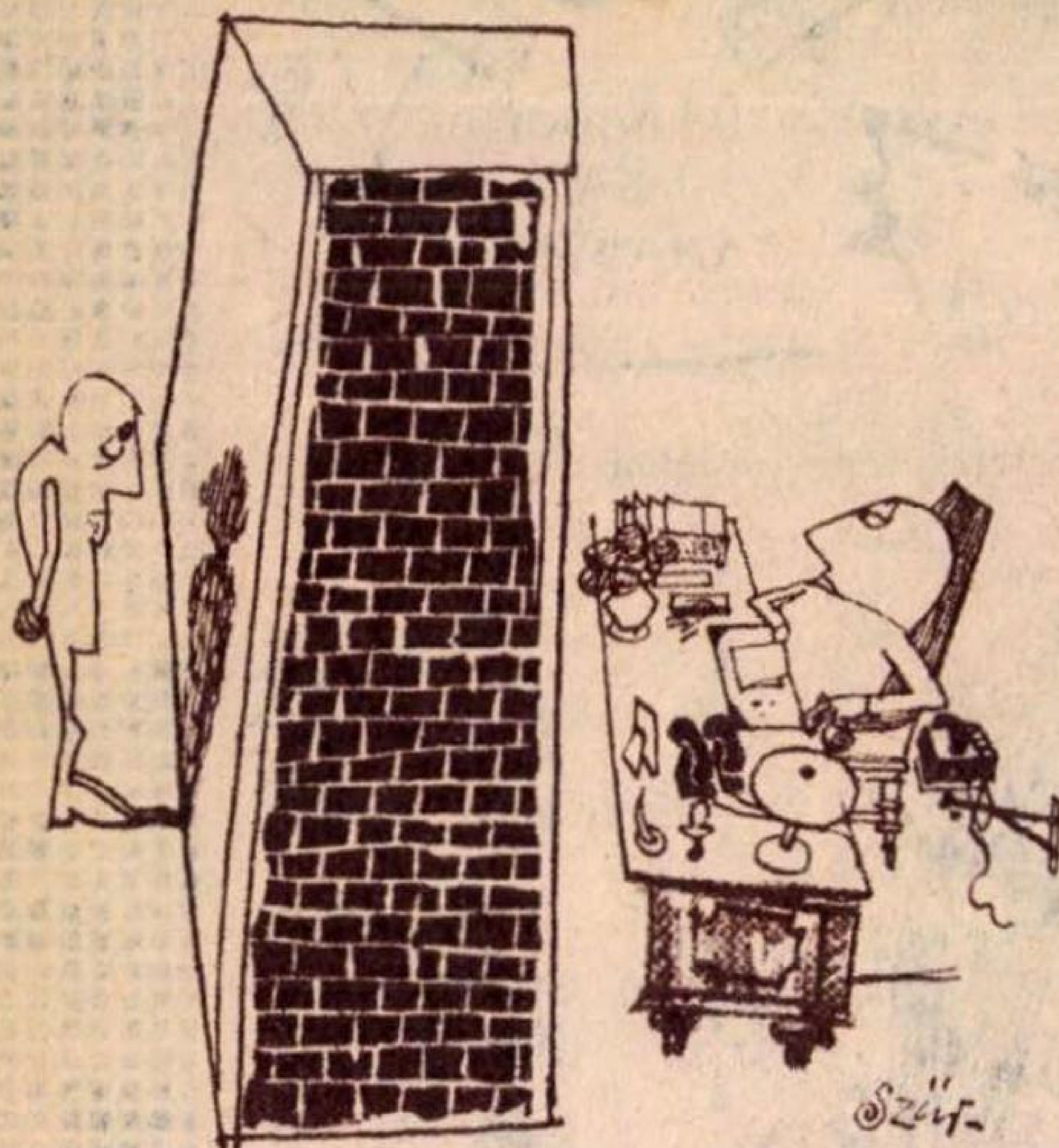
– Este, ha lefekszik, álmodozzon rólam...

Fülöp György rajzai

Tériszony

A fal

Glészhabni

(MONOLÓG)

Utálom Bodait. Folyton a nyakamra jár: ebből az áruból is kér meg abból is, de főleg mindig valami hiánycikk után kutat, ami alig kapható, vagy egyáltalán nincs.

Nekem ez is van meg az is van, mert én gondos, előrelátó raktáros vagyok, és tudom, hogy milyen áruból lesz majd hiánycikk. Az én raktáramban hiánycikkből is annyi van, hogy legalább két évre előre ki tudnám elégíteni Bodait. De erről szó sem lehet: utálom ezt a figyelmetlen alakot.

Pedig mindent elkövet, hízeleg, alakoskodik. „Drága Teplák kartársam — mondja mézesmázos hangon —, leáll nálunk a munka, ha nem ad legalább tíz mázsát a glészhabniból."

„Mit csináljak, ha nincs" — mondom meggyőzően, pedig van, még húsz mázsa is, de Bodainak juszt sem adok. Álszent alak: felbőszít, amikor elkezdi, hogy népgazdasági érdek így, meg népgazdasági érdek úgy... Tudhatná — ha nem volna olyan korlátolt, mint amilyen —, hogy engem nem lehet szép szóval levenni a lábamról.

Engem meg kell becsülni! És a munkámat különösképpen...

Egyébként erre nem panaszkodhatom, de ez a piszok Bodai mégsem becsül semmire. Sem engem, sem a munkámat. Ez fáj! És az önérzetemben sért. Sajnos, nem minden raktáros ilyen öntudatos, mint én. Ha ilyen lenne, a Bodai-félék már rég eltűntek volna a placcról.

Mert Bodai nem való árubeszerzőnek. Azt hiszi, hogy a raktárosnak nincs családja, nincs igénye, a raktárost nem kell emberszámba venni pedig minden valamirevaló árubeszerző elsősorban a raktárost veszi számba. Kézzelfoghatóan.

Én igazán nem panaszkodhatom. Ki egy demizson borral, ki egy

üveg rummal vagy pálinkával adja tanújelét annak, hogy megbecsül. Van, aki príma borjúbokszot hoz, van, aki nadrágtartóval lep meg, de már kaptam táskarádiót, sőt még egy imaszőnyeget is, aszerint, hogy ki milyen szakmában dolgozik.

Mert még a gondolatomat is lesik. Figyelmesek az ügyfelek. Nem mindenki olyan, mint ez az utálatos Bodai.

A minap véletlenül kicsúszott a számon, hogy a lakásomban meg kell fulladni a hőségtől, s másnap Rahocsek már egy gumipropelleres ventillátorral kedveskedett, pedig nem is abban a szakmában dolgozik. De hát Rahocsek elsőrendű árubeszerző: semmi neki egy ventillátor, nekem viszont most már melegben is hűvös a lakásom. Kár, hogy nem légkondicionáló berendezést hozott. De ami késik, nem múlik...

Persze, az emberek gyengeségével is kell számolnom: van, aki visszaél a helyzettel, és korrumpálni akar. Olykor egy-két százast próbálnak a kezembe csúsztatni, vagy pénzzel bélelt borítékot helyeznek az íróasztalomra.

Az ilyenek megérdemelnék, hogy lebuktassam őket, de én a nevelés híve vagyok. Fáradságot nem kímélve megmagyarázom tehát nekik, hogy téves úton járnak. Teplák Albert becsületes ember, nem lehet megvesztegetni, pénz nem tapad a kezeihez!

Az ilyenféle kísérleteket határozottan visszautasítom.

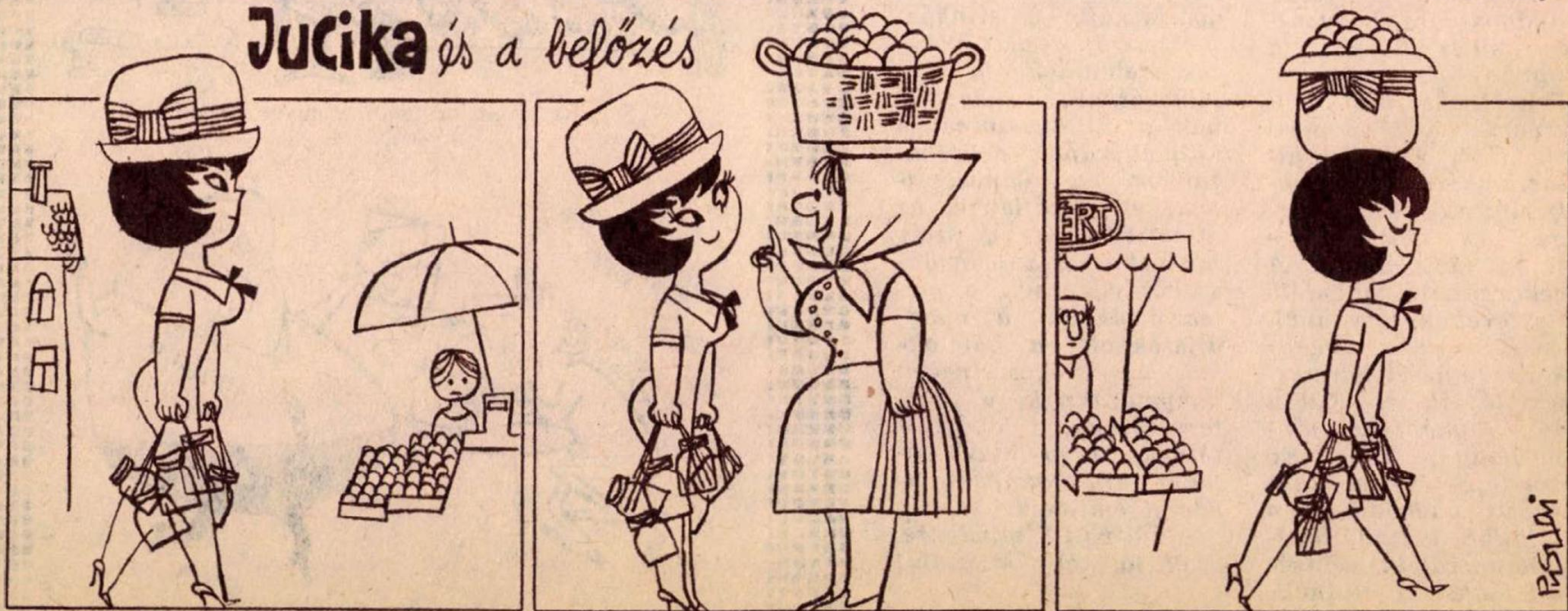
Apró figyelem, az más: az a kölcsönös megbecsülés jele. Aki engem megtisztel az ő figyelmességével, azt én is megtisztelem az én figyelmességemmel. Még az utolsó glészhabnit is neki adom, legyen bár a legkeresettebb hiánycikk. Elvégre mindegy, hogy kinek adom, mindenképp bekerül népgazdaságunk vérkeringésébe.

Ezt nem érti meg az a hülye Bodai, és egyre csak a nyakamra jár glészhabniért.

A marháját.

Földes György

Pusztai Pál rajza

Búcsú a szabadtéri szinpadtól

Max Reinhardtot, a békeévek világhírű rendezőjét felkérték a müncheni szabadtéri előadások rendezésére. Így válaszolt:

— Veronától északra nem vállalok szabadtéri rendezést.

Sok keserű salzburgi tapasztalat érlelte meg ezt a feleletet. Legszebb rendezéseit elmosta az eső. Később rájöttek Salzburgban arra, hogy pótteremről kell gondoskodni, és a Jedermann szabadtéri előadását így hirdették:

— Kedvezőtlen idő esetén a fedett lovardában.

A budapesti lovarda nem alkalmas ezrek befogadására, és így az idei esős nyáron nagyon sok szabadtéri előadás elmaradt. Az előre megváltott jegyek tulajdonosai és a rendezők délutánonként aggódva kémlelték az égboltot, és hallgatták a rádiót.

— Esős idő várható, helyenként záporral, zivatarral — jelentette a meteorológiai intézet.

Csak növelte a szabadtéri színház kedvelőinek bánatát, amikor ugyanebben az időben „a Balaton térségében" meleg időt jósoltak, csapadék nélkül.

Valamikor minden magánvállalkozó tönkrement a szabadtéri előadásokon. Bródy István, a tehetséges operettrendező évről évre kibérelte a Margitszigetet, derűlátóan várta a szép időt, és úgyszólván minden előadását elmosta az eső. Úszott a vízárban és az adósságban.

Elkeseredve üldögélt kis irodájában, és bánatosan nézte, hogyan függesztik ki az előadás elmaradását hirdető táblát. Öreg titkárjának panaszkodott:

— Mit szól ehhez a pechhez? Ismét zuhog!

A hűséges alkalmazott lelkesen vigasztalta:

— Áldás ez az eső, direktor úr, Jót tesz a kukoricának.

Amikor másnap is szakadt az eső, a jó titkár ragyogó arccal jegyezte meg:

— Aranyat ér ez az eső a szőlőnek.

De erre már dühbe gurult a balsors által sújtott igazgató, és kifakadt:

— Mondja, öregem, miért nem megy maga a Festetich herceghez művészeti titkárnak? Neki van vagy ötvenezer hold földje, de egyetlen szabadtéri színháza sincs.

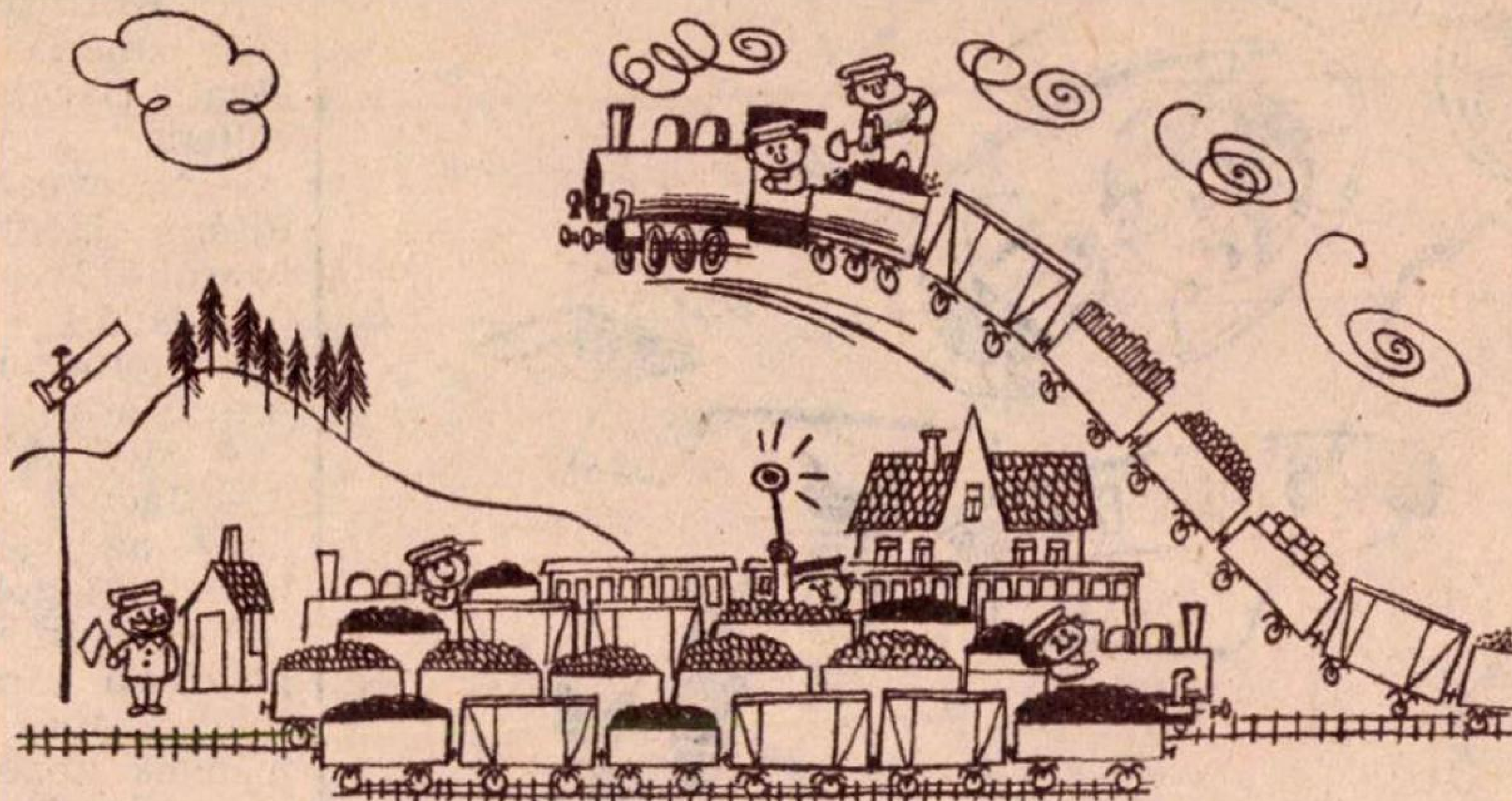
(stella)

ŐSZI CSÚCSFORGALOM

Pusztai Pál rajzai

IRÁNYVONATÉ AZ ELSŐBBSÉG!

RIPORT

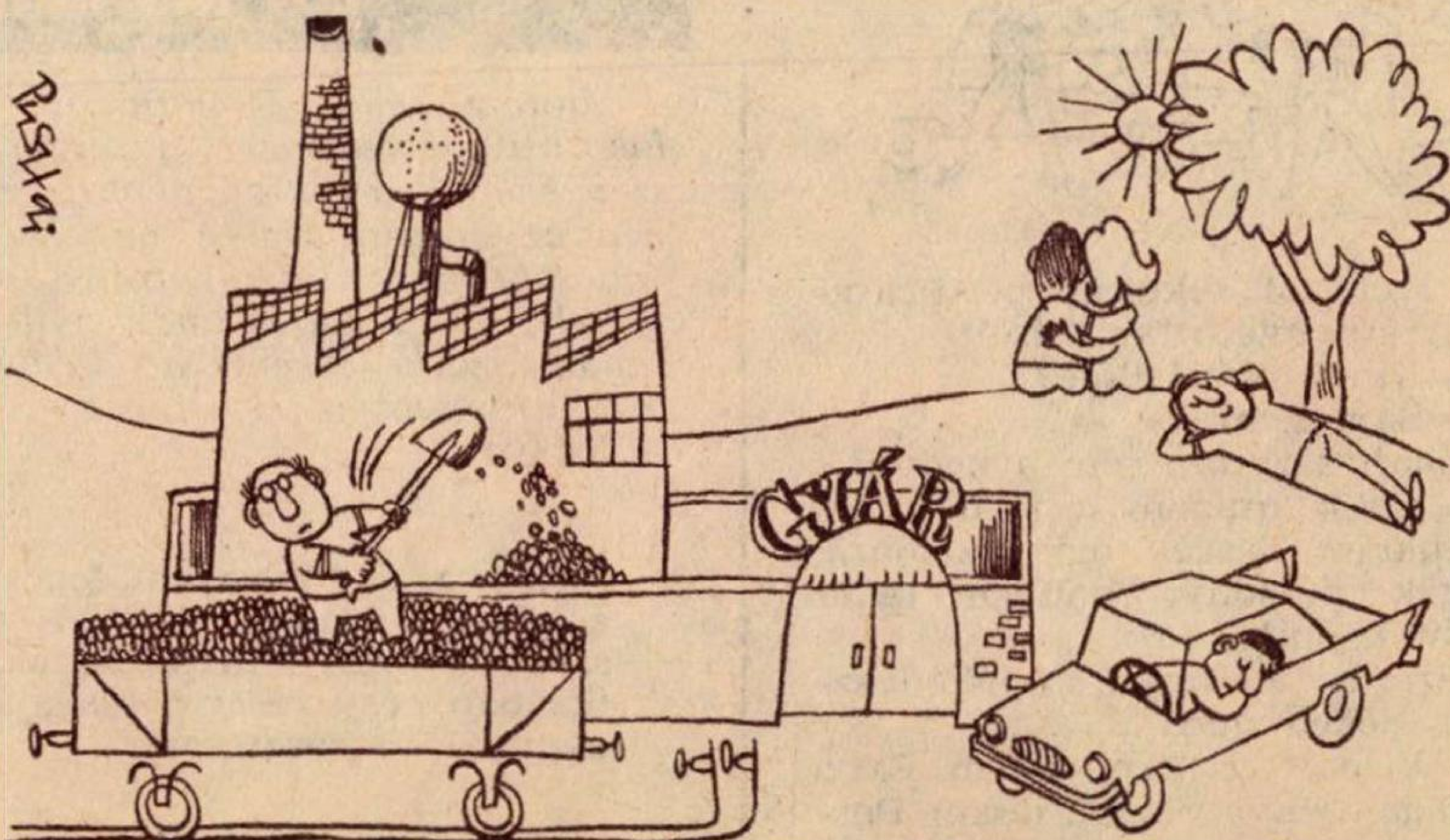
– Mondja, de őszintén, kiismeri itt magát?

ÁLDOZATI BÁRÁNY

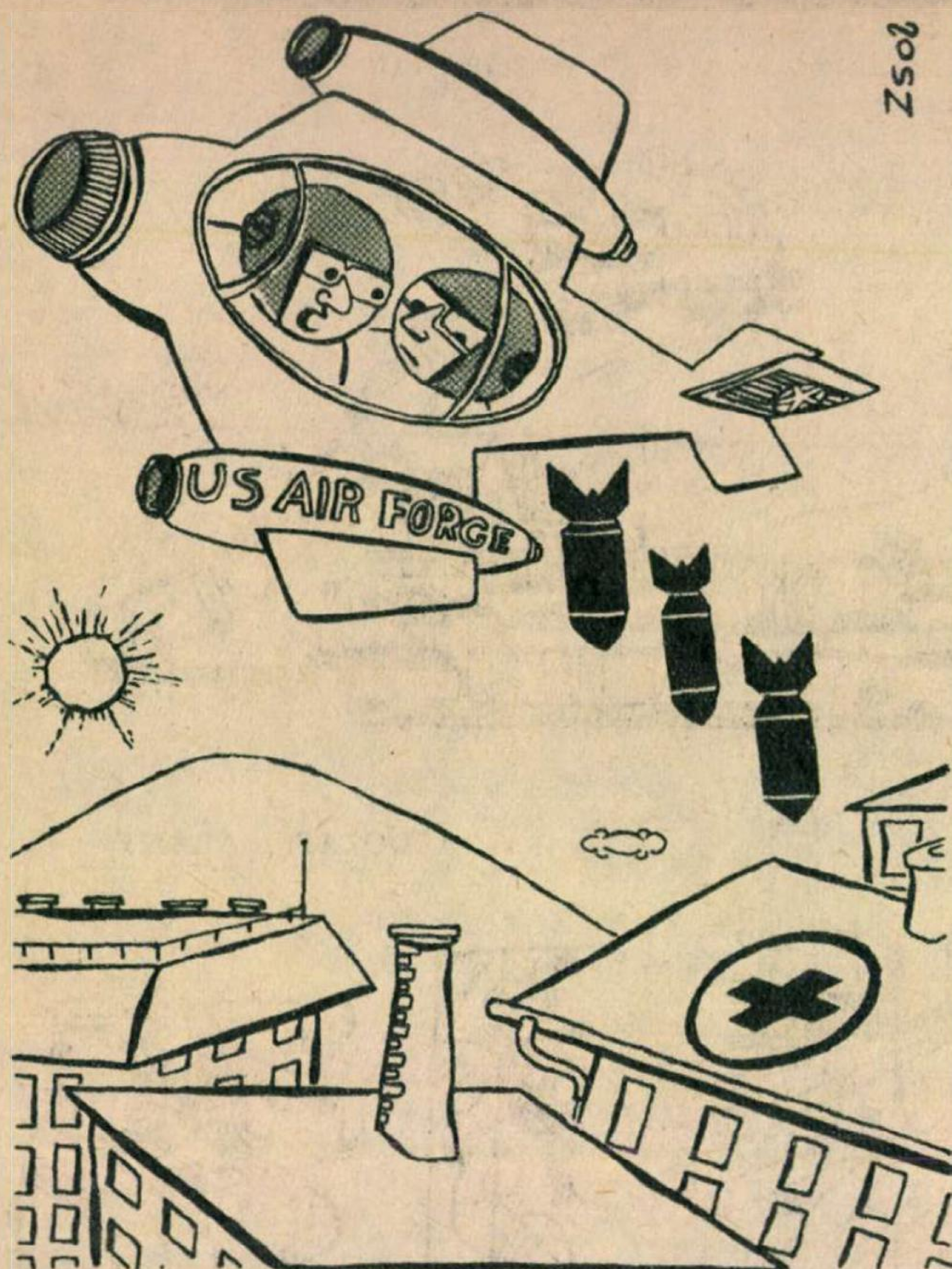
– Jobb lesz, ha maga mondja meg, hogy milyen sokat késik a vonat . . .

TEVÉKENY IGAZGATÓ

– Inkább magam rakom ki! A vasárnapi rakodás megszervezése sokkal nehezebb!

Észak-Vietnam fölött

– Kórházról jut eszembe, nincs valami idegcsillapítód?

Csopaki vigyáz az egészségére

A Körúton találkoztam régi ismerősömmel, Csopakival. Barátságosan üdvözöltem.

— Szervusz, Csopaki! Mi újság? Hogy vagy? Hol nyaraltál?

— Sehol — válaszolt Csopaki komoran. — Az orvos megtiltotta.

— Mit? A nyaralást?

— Igen. Azt mondta, hogy az egészségem érdekében legokosabban teszem, ha nem megyek sehová, ha itthon maradok a rendes megszokott körülmények között.

— Aha. Értem. Ebben van valami. Szóval itthon maradtál. De persze kijártál a strandra.

— Nem. Az orvos megtiltotta.

— Azt is? Miért?

— Mert a strandra sokan járnak, és a sok ember sokféle betegséget hordozhat magával. Elég abból egyet megkapni, és kampec.

— No igen. Persze. Ebben is van valami. Maradt hát a kávéház.

— Nem jártam kávéházba. Az orvos megtiltotta.

— Ne mondd. Azt is?

— Azt is. A kávéház tele van füsttel meg bacilussal, és ez ártalmára lehet az egészségemnek.

— Hát az biztos, hogy jobb a friss levegőn. Te persze Budán laksz és neked ott van a kert.

— Annyi, mintha nem volna. Nem veszem igénybe.

— No, ne viccelj. Miért nem?

— Mert az árvíz miatt most mindenütt sok a szúnyog, és azok terjesztik a maláriát. De elég, ha az ember a csípésüket felvakarja, olyan fertőzést kaphat, hogy na!

— Mondasz valamit. De hát akkor mit csináltál a szabadságod alatt? Olvastál?

— Nem. Az orvos megtiltotta.

— Gyenge a szemed?

— Nem azért, hanem mert az olvasmány felkavarja az ember lelki világát, ami visszahat az idegrendszerre, és mivel végeredményben minden az idegeken múlik, árt az egészségnek.

— Eszerint minden szabad idődet Mancikával töltötted.

— Tévedsz. Mancit leépítettem.

— No, ne mondd! Sejtem, hogy azt is az egészséged érdekében.

— Úgy van. Eltaláltad.

— De hát akkor mit csináltál, te szerencsétlen? Mert a te orvosod bizonyára eltiltott az ultizástól is.

— Nem. Azt megengedte.

— Hogyhogy? A kártya nem árt az egészségednek?

— Nem. Mert én olyan rosszul játszom, hogy az nem nekem árt, hanem a partnereimnek.

Balázs Sándor

export-import

A Blaha Lujza téren napbarnított arcú, halásznadrágos vendégeink pulóvert, kesztyűt, harisnyát és fehérneműt árulnak. Egyesek jól beszélik nyelvünket, ami mindenesetre egyszerűbbé teszi az üzletkötést.

Egy pozsonyi fiatal asszony gyorsan túladott egy mályvaszínű, csodálatos kardigánon.

A vételről elkésett pesti asszonytárs izgatottan kérdi:

— Nincs több belőle?

— Sajnos, nincs.

Sóhajtás. Aztán reménykedve:

— Én is utazom a jövő héten magukhoz. Tessék már mondani, melyik pozsonyi boltban lehet ilyent kapni!

Mire a pozsonyi szomszédasszony jókedvűen:

— Bizony azt nem tudom. Ezt a kardigánt tavaly vásároltam Pesten, de szűk volt, és ezért adtam el...

(s.)

EGY KIS KRIMINÁL-GERONTOLÓGIA

Mióta túlléptem a harmadik ikszet, fokozott figyelemmel kísérem ama szép számú sajtóközleményt, melyekben az emberi életkor növekedéséről van szó. Nos, a bölcs professzorok és autodidakta mutazsálemek nyilatkozatainak szürke óceánjában üde forrásként villanyozott fel a minap az alábbi kis hír:

— 80 éves zsebtolvajnőt fogott el a bécsi rendőrség. Az idős asszony a nyári kiárusítás tumultusában négy vásárló táskájából csente ki a pénztárcát.

Hát igen, ezt se reméltük volna valaha. Egy ötvenesztendős bűnöző nemrég még a szakma doyenjének számított. Ma, legfeljebb tehetséges ígéret. Az anyóka fényesen bebizonyította, hogy öreg zsebes, nem vén zsebes, s ha az ember igazán szeret dolgozni, a kor többé nem akadály.

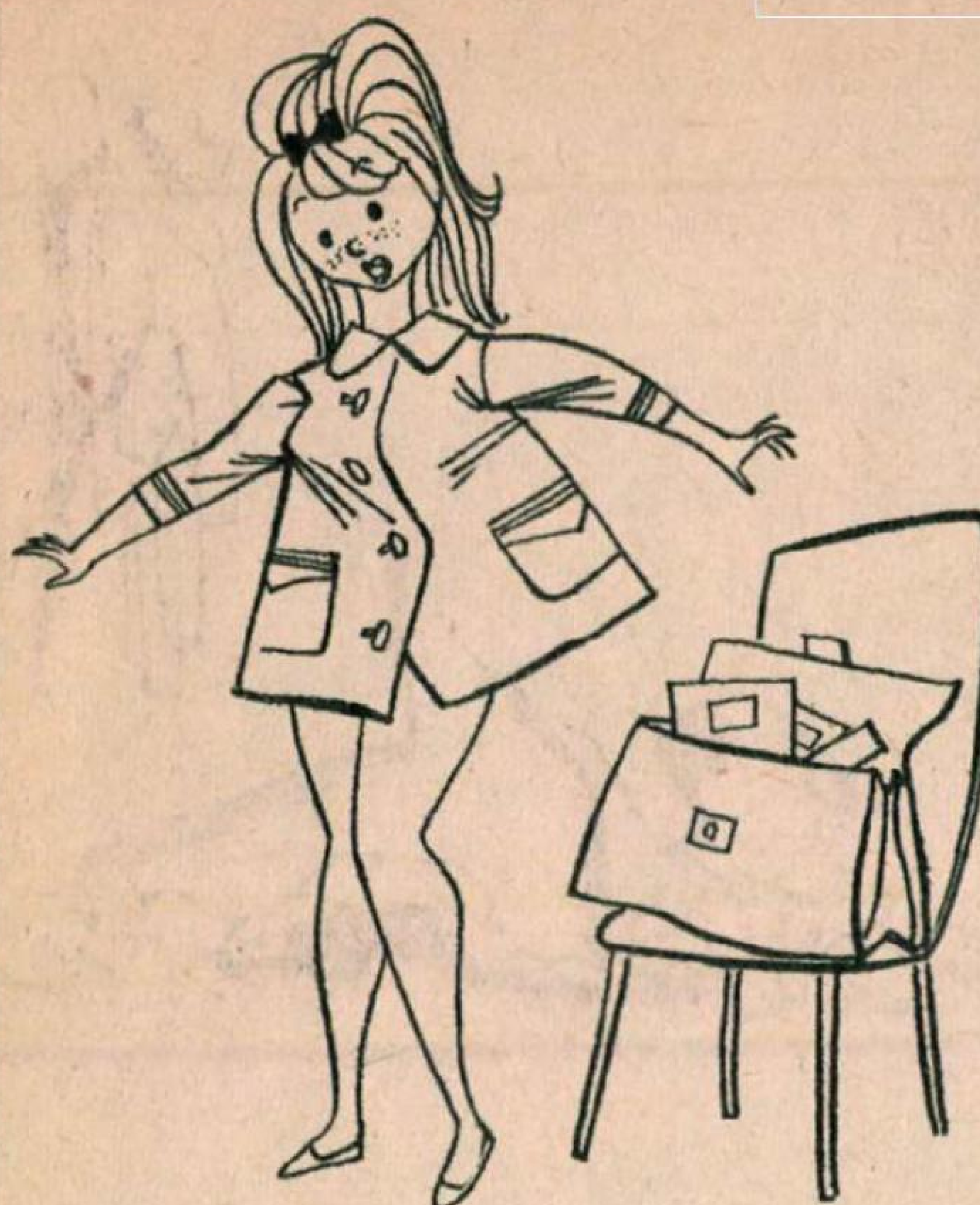
Az csak a rendőrségi kihallgatáson, ahogy mondani szokták, a vallatásnál fog kiderülni, hogy mi volt a néni frisseségének a titka. Speciális étrend? Precíz időbeosztás? Esetleg világéletében szigorúan tartózkodott a felesleges izgalmaktól? Fogalmam sincs. De egy bizonyos. Régen a nyolcvanévesek legfeljebb váltóhamisításra gondolhattak.

S ki tudja, mit rejteget még a jövő?! Rövidesen talán már vonatrabló aggastyánokról is olvasunk...

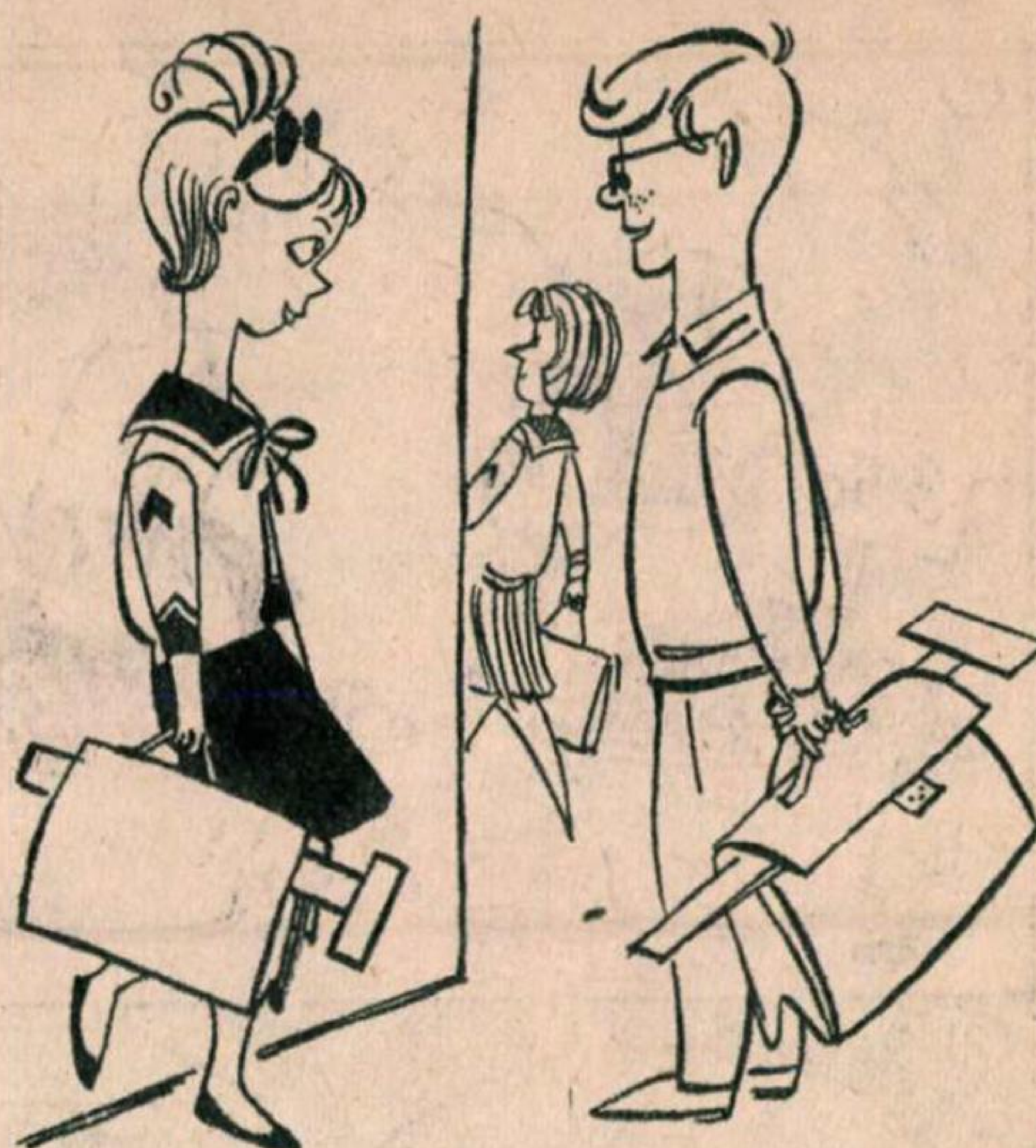
d—th

MEGKEZDŐDÖTT A TANÉV

Vasvári Anna rajzai

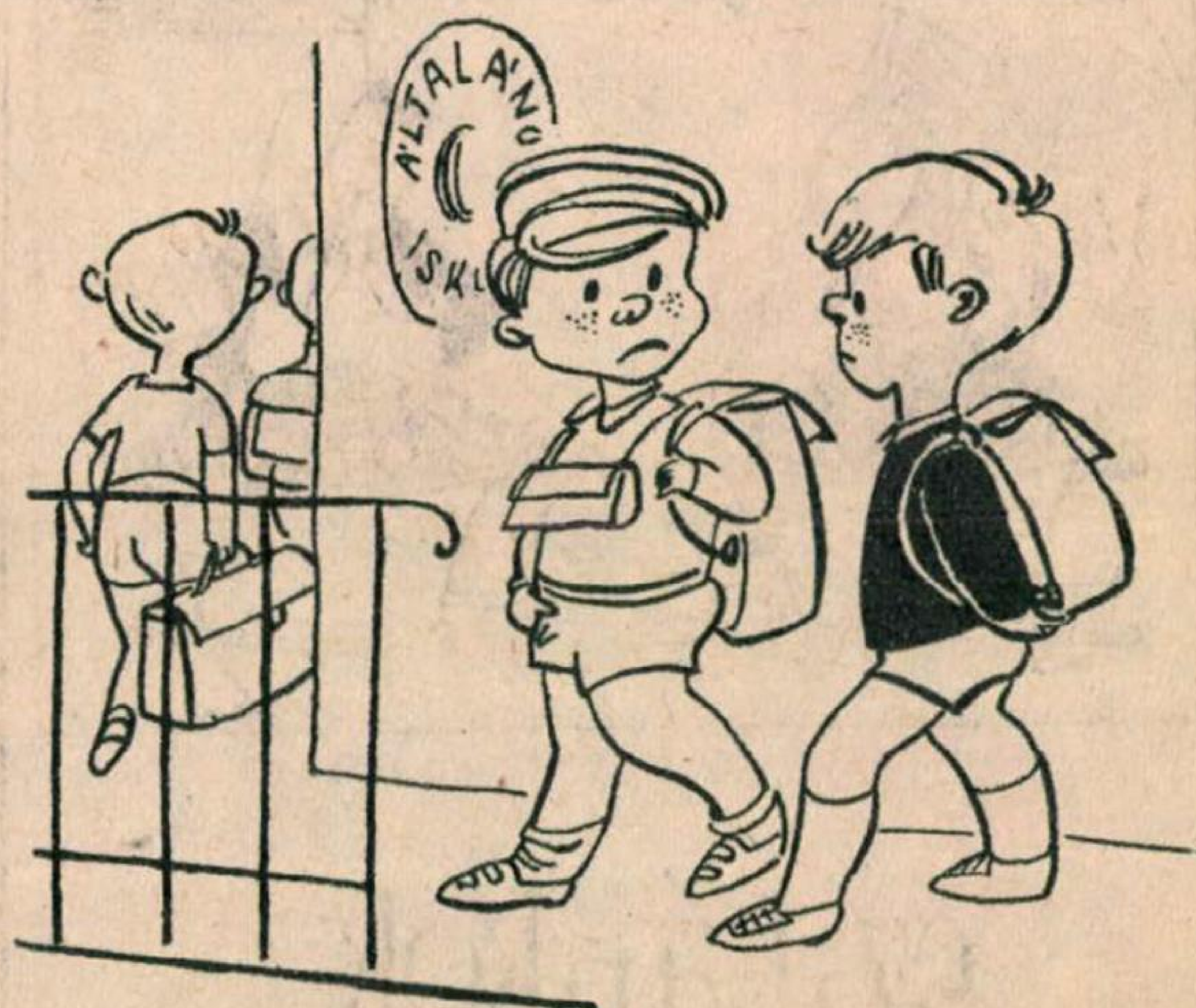
A TAVALYI ISKOLA-KÖPENY...

ISMERKEDÉS AZ ELSŐ GIMNÁZIUMMAL

LEVELEZŐ TAGOZAT

– Te, tudsz majd koncentrálni? ...

Nincs rá paragrafus...

A történetet, melyre az olvasót emlékeztetni kívánom, minden lap megírta. Egy mozdonyvezető a Pest környéki vasútállomások egyikén nem ott állt meg szerelvényével, ahol az utasok a vonatot várták (fedél alá húzódva a zuhogó esőben), hanem vagy 150 méterrel távolabb. Az utasok futva igyekeztek elérni az utolsó kocsik valamelyikét: torlódás, ökölharc, pánik, egy asszony a kerekek alá esett s mindkét lábát elvesztette. Ez az eset mindenek fölött azért keltett országos felháborodást, mert — mint kiderült — a mozdonyvezetőt nem lehetett bíróság elé állítani. A lelketlenségre ugyanis nincs paragrafus. Ennek hiányában a mozdonyvezetőt munkahelyén megfeddték, s az ügy lezárult.

Az Élet és Irodalom Faragó Vilmos nevű kritikusa bírálatot írt három új könyvről. A könyvek „méltatását" e sorokkal kezdi: „Milyen érzés lehet elismerő kritikai visszhang nélkül alkotni? Műveket írni, amelyek nem is szolgálnak rá a hangos elismerésre? Regényeket, novellákat, verseket, amelyeknek se fogadtatása, se értékelése nem ígér maradandóságot? Milyen érzés lehet mindig az élvonal mögött haladni?"

E lelketlenül kaján mondatok nyilván nem hagynak kétséget az olvasóban a tekintetben, hogy miért kezdtem mondókámat a mozdonyvezető történetével. Az analógia kézenfekvő: Faragó Vilmos sem ott állt meg, ahol kellett volna, hanem jóval távolabb; pánikot és kétségbeesést keltett a megbírált írókban, akik azóta is sértetten és megalázottan tűnődnek azon, hogyan szerezhetnének elégtételt.

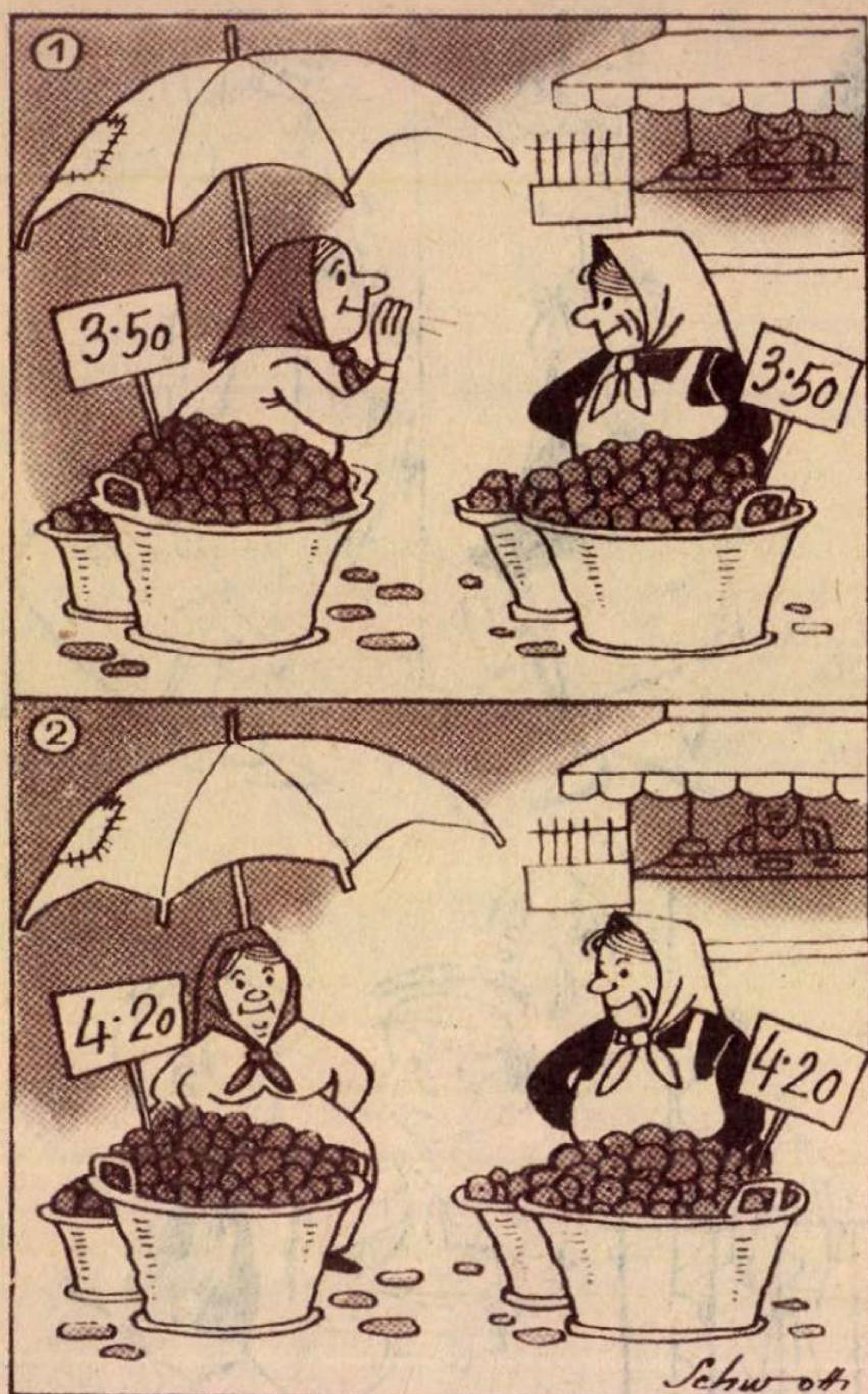
Hol kell megállni a kritikusnak? Ez nem valami bonyolult kérdés. A kritikusnak a mű bírálatánál kell megállnia. Megírhatja, ha a szóban forgó mű nem tetszik neki, megírhatja akármilyen élesen is, kiválí, ha nemtetszését érvekkel is támogatja. A mű bírálatának örvén azonban nem sértheti meg emberi önérzetében az írót, nem áll jogában a mű szerzőjét fölényes iróniával megaláznia, annak egész írói tevékenységét visszamenőleg és előre is megbélyegezni. Természetesen jogában áll a kritikusnak azt is megállapítania, hogy x. y. műve nem éri el a legjobbak színvonalát, bár az efféle összehasonlítás szokatlan és indokolatlan. De ha ezt az ítéletét úgy fogalmazza, hogy „milyen érzés lehet mindig az élvonal mögött haladni?", akkor elárulja, hogy számára még csak nem is az összehasonlítás a fontos, hanem a sértés, arról nem is beszélve, hogy aki máig nem érte el az élvonalat, az holnap már elérheti, valamint nem beszélve arról sem, hogy ami ma élvonal, az holnapra esetleg már nem az. Így írni élő, érző és jó szándékú emberekről: lelketlenség.

A sértett írók pedig hiába tűnődnek azon, hogy miként szerezhetnének elégtételt. A lelketlenségre nincs paragrafus. A kritikust, aki az emberség „Megállj!" táblájától ennyivel messzebb ment, legfeljebb feddéssel lehet illetni. Ezt a funkciót vélik teljesíteni jelen soraim.

Tabi László

Szezonvégi kiárusítás

Schwott Lajos rajza

SZiLánKoK

ÉLELMES EMBER

Klapcsák Géza távoli ismerősöm izgatottan újságolta, hogy hetven dollárt igényelt a Nemzeti Banktól.

— Nyugati utazás? — kérdeztem kíváncsian.

— Dehogy. Láttam egy gyönyörű ólomkristály vázát a Kossuth Lajos utcai boltban, ahol csak külföldi valutáért árusítanak.

BÉCSI SZELET

Betérek, hogy megegyek egy bécsi szeletet a bisztróban. A szomszéd asztalnál ülő férfi is azt fogyasztja, de jó tíz dekával nagyobb adagot kapott, mint én. Asztaltársam, egy bennfentes, odasúgja nekem:

— Biztosan régi törzsvendég.

A modern bisztrót másfél órával ezelőtt nyitották meg.

ELLESETT PÁRBESZÉD

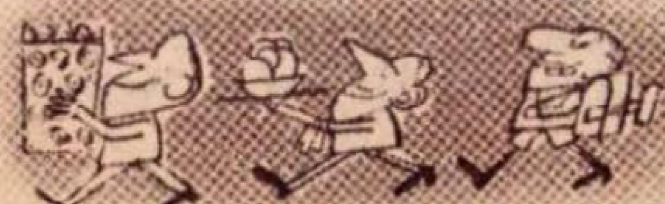
Két nő beszélget az Almássy téren:

— Elkezdődött a tanítás. A fiam most ment először az első általánosba. Képzelheti, milyen izgatott volt a család az első tanítási napon.

— Bizony, nagy dolog, ha a gyerek hatéves lesz.

— Tévedés. Az én fiam huszonnégy éves. Most végezte el a tanárképzőt!

G. Sz.

Az intrikus társadalmi munkán

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÁVIRATI TÁRSASJÁTÉK

Egészen új és hosszan tartó társasjátékot eszeltem ki. Hadd bocsássam ezennel a köz rendelkezésére.

A játékot ketten játsszák. Az egyik játékos bárki lehet, a másik a veszprémi szálloda.

A játszani kívánó fél felad egy táviratot — természetesen válasz fizetve — a veszprémi szállodának. *(Csakis a veszpréminek!)* Én is így kezdtem és így jöttem rá a kiváló társasjátékra. A szöveg lehet például a következő:

KEEREK EGY KEETAAGYAS EES EGY EGYAAGYAS SZOBAAT

Hosszabb szünet (1–3 nap) után megjön a távirati válasz:

A KEERT MEGOSZLAASBAN SZOBAAT BIZTOSITANI NEM TUDUNK

A játékosnak ki kell találnia, milyen megoszlásban volna mégis szoba Veszprémben. Én például a következő variációval folytattam:

KEEREK KETTOE KEETAAGYAST

Még hoszabb szünet után új választ kaptam:

A KEERT MEGOSZLAASBAN SZOBAAT BIZTOSITANI NEM TUDUNK

A játék így folytatható mindaddig (én nem folytattam), amíg ki nem találja a kérdező, hogy milyen megoszlásban van *mégis* szoba: vajon egy háromágyast, három egyágyast vagy éppen négy négyágyast kell-e kérni — a variációk száma megközelíti a végtelent. Ezért a játék nyugodtan folytatható mindaddig, amíg a szálloda nem kényszerül beismerni, hogy a megfejtést megtalálták.

Hacsak ...

Hacsak a veszprémi szálloda nem válaszol ilyenformán:

SAJNOS MINDEN SZOBAANK FOGLALT

vagy:

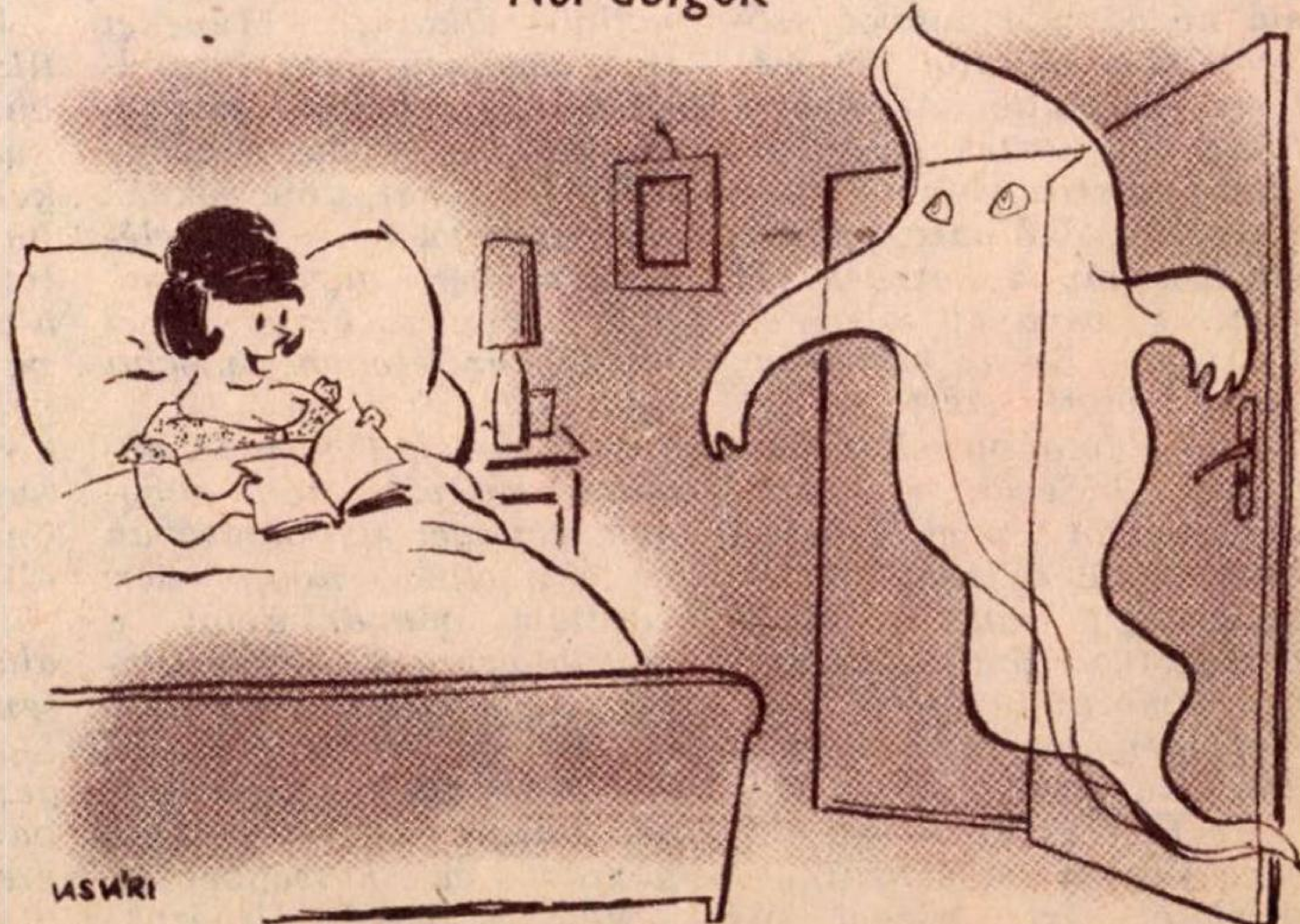
CSAK HAAROMSZEMEELYES SZOBAANK SZABAD

Ez azonban játékrontás lenne, s ezért, úgy látszik, ilyen választ nem küld a veszprémi szálló.

Van érzéke a játékhoz!

Kende István

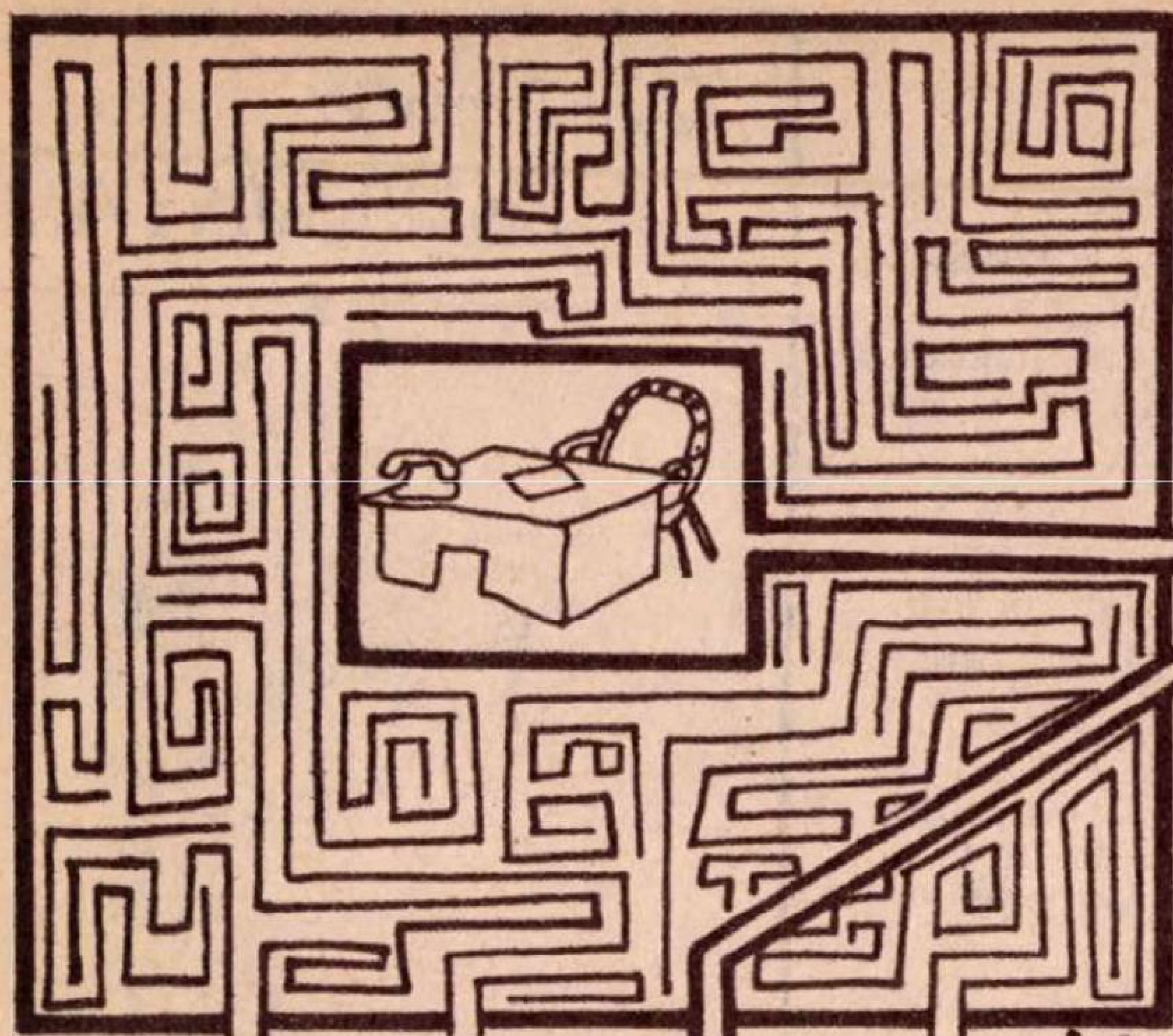
Női dolgok

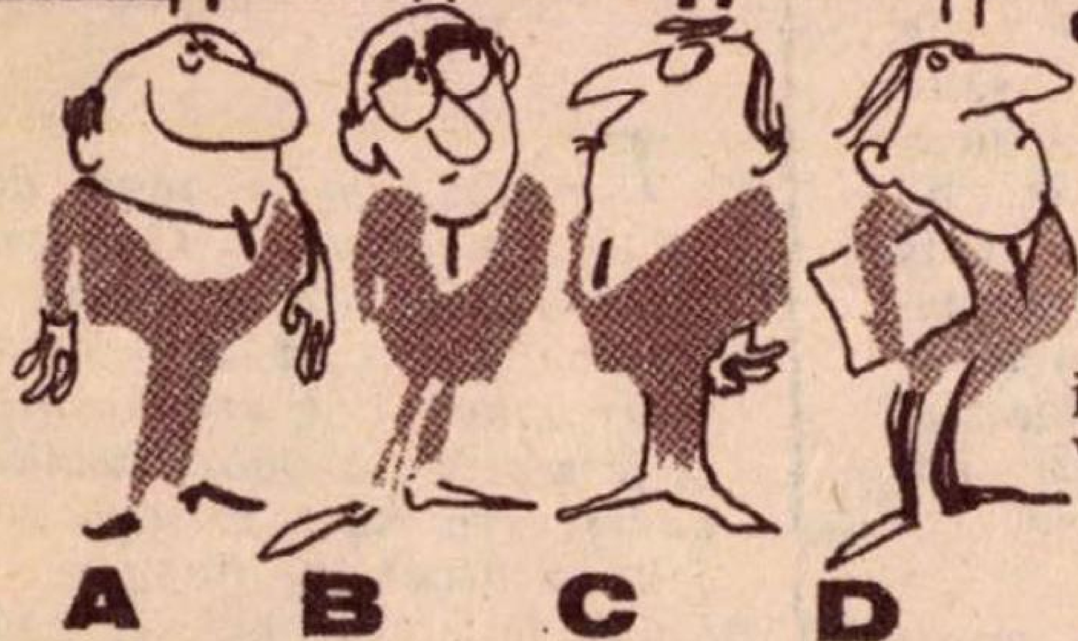
— Végre valaki! Úgy féltem egyedül! ...

REJTVÉNYEK

Sajdik Ferenc rajzai

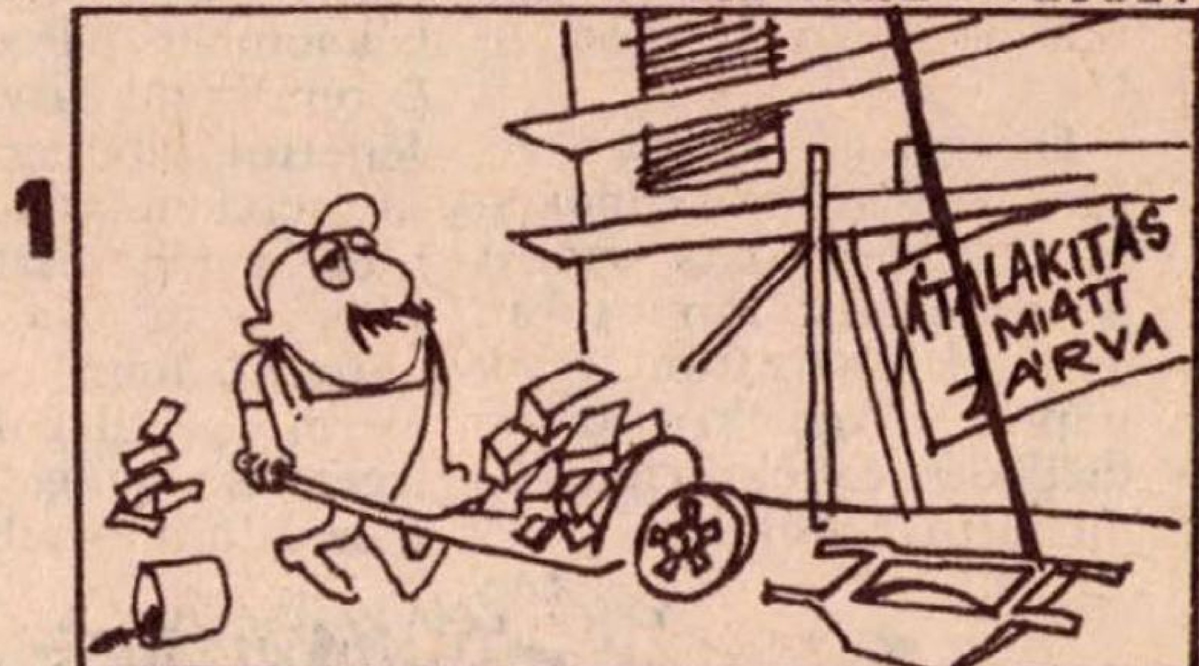

útvesztő

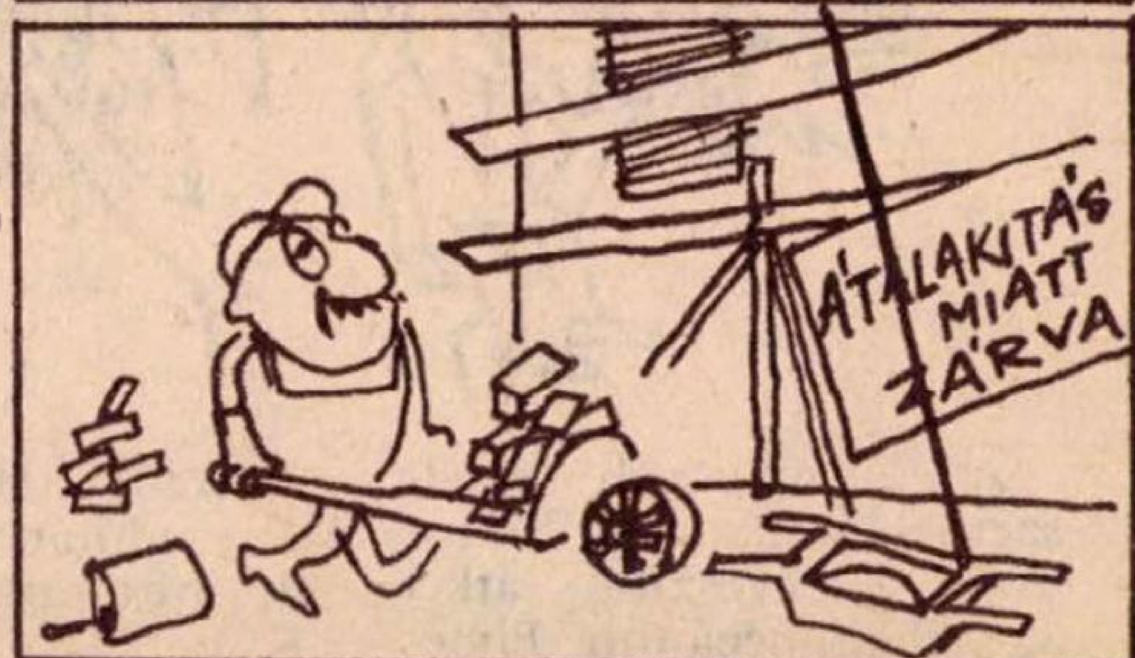
Fejtse meg, melyik jelölt útja vezet a bűvös hivatali székhez?

MI A KÜLÖNBSÉG A KÉT RAJZ KÖZÖTT?

1

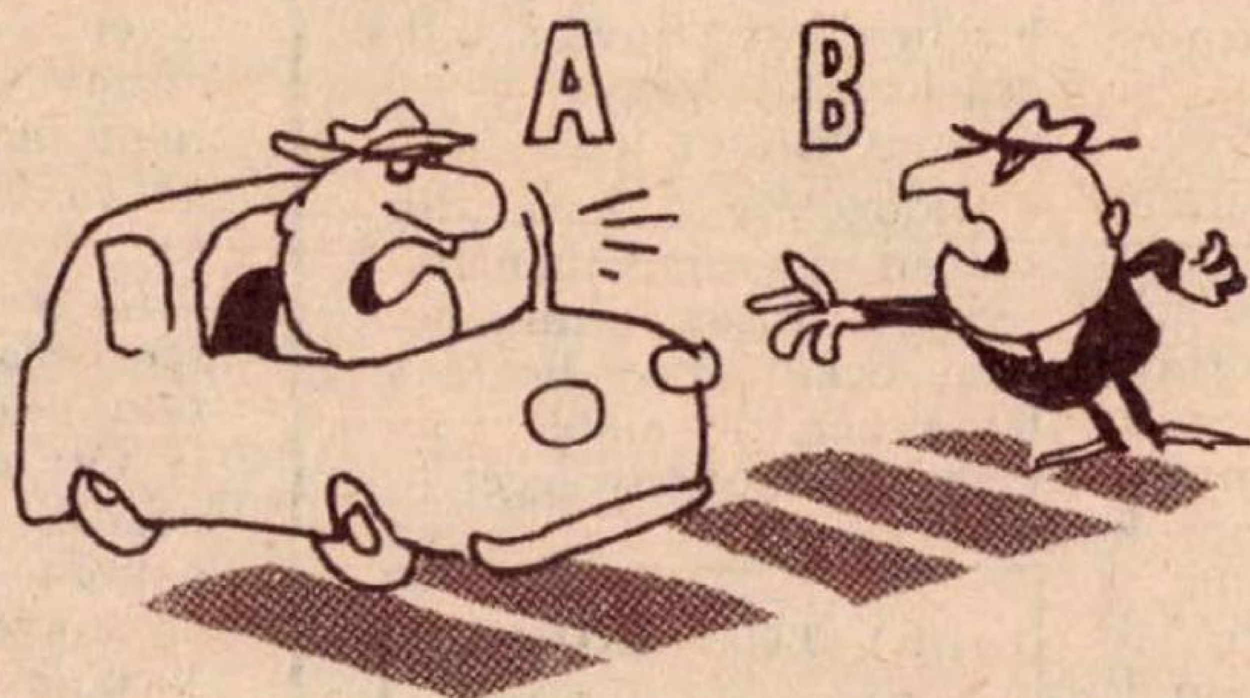
2

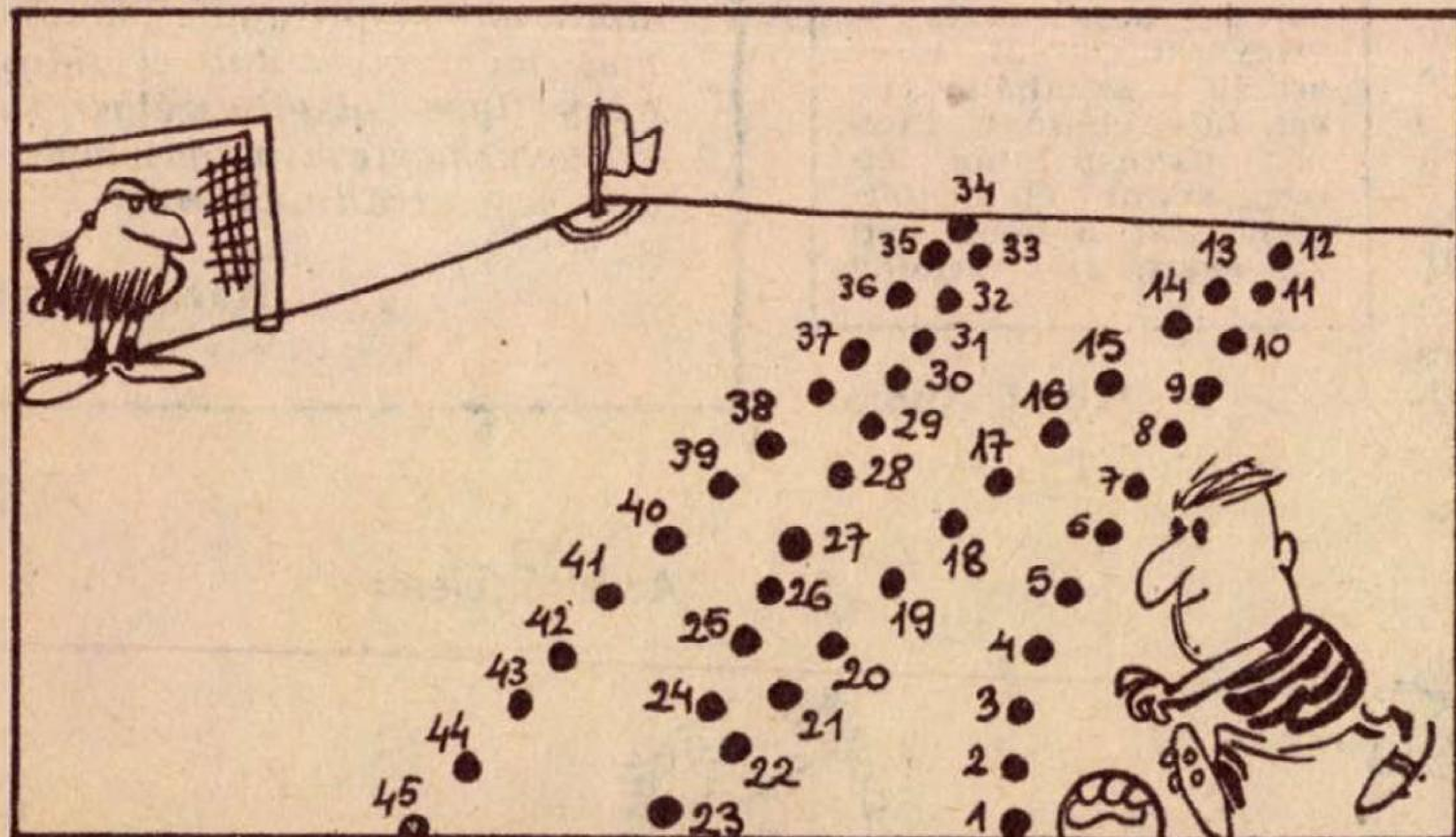
(Semmi, csak közben eltelt egy év)

TALÁLJA KI, HOGY KI — MIT MOND?

(A megfejtést zárt borítékban, „Csak 18 éven felülieknek" jeligével)

SPORT

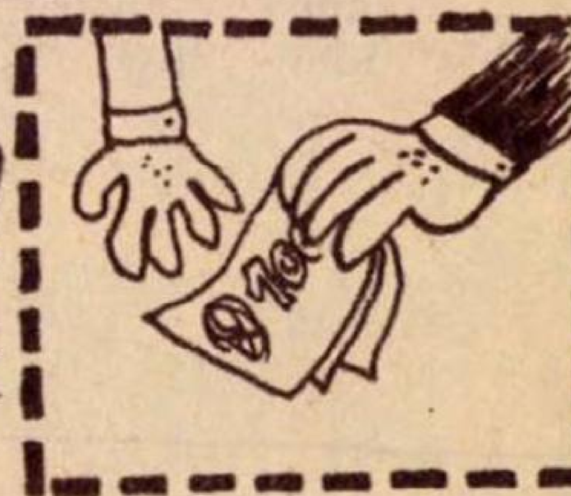

Ha összeköti a számokkal megjelölt pontokat, megkapja kedvenc csatárjának haladási irányát.

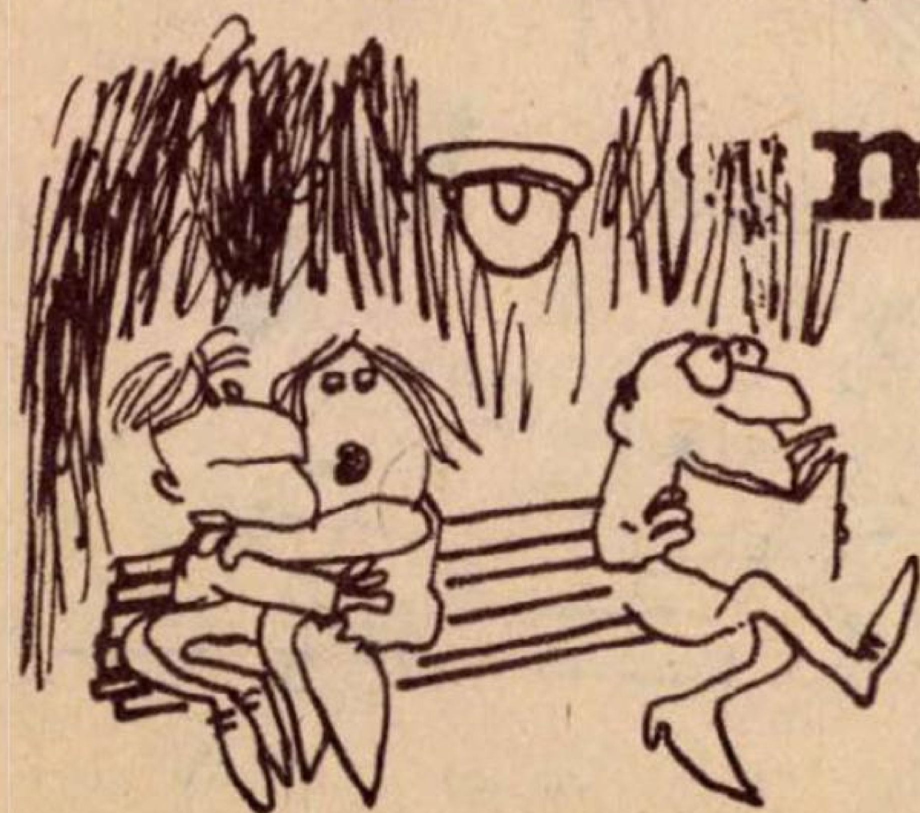

JÓ MEGFIGYELŐ ÖN?

A fenti hivatal melyik részletét ábrázolja a mellékelt rajzrészlet?

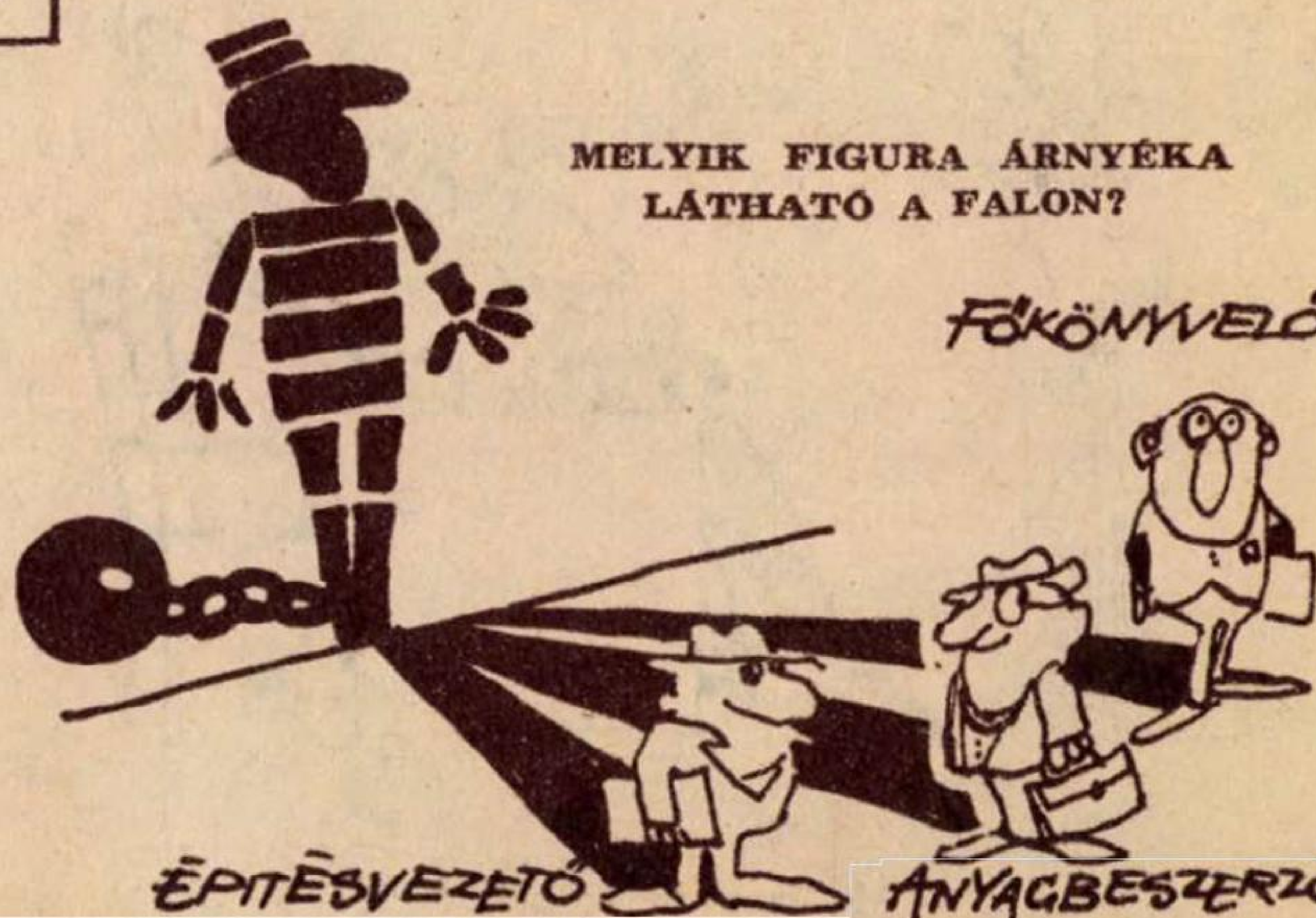
mi ez?

Szerelmes párnak világos . . .
Olvasni sötét . . .

(Vasúti kocsi a váci vonalon)

MELYIK FIGURA ÁRNYÉKA LÁTHATÓ A FALON?

Hogyan lehet nálunk feltűnni?

Kovács Bulcsú, vállalati utókalkulátor, ötvenkét éves, budapesti lakos – rendkívül becsvágyó ifjú volt. Élete céljául tűzte ki, hogy nevét szárnyára kapja a hír, hogy az újságok közöljék fényképeit, hogy róla beszéljen az egész világ.

Újságolvasó ember lévén, hosszú esztendőkön át tanulmányozta azokat a kipróbált kunsztokat, amelyek Nyugaton egyik napról a másikra az érdeklődés reflektorfényébe állíthatnak valakit.

A legbiztosabb módszernek az látszott, ha rozoga lélekvesztőn átkel az Atlanti-óceánon. Elmélyült latolgatás után azonban arra az álláspontra jutott, hogy az effajta magános átkelés ma már meglehetősen sematikus vállalkozás.

A magas középületek falainak angol módra, turistafelszereléssel való megmászása csábította ugyan, de aztán erről is lemondott. Hátha a magas középületek lakói nem veszik jó néven, ha egy utókalkulátor mászkál a falakon.

Az olyan divatos zenei produkció, mint kivénhedt zongoráknak baltával és fűrésszel történő nyilvános felaprítása, egy kis ideig foglalkoztatta ugyan, de csak a szomszédék Bösendorferével kapcsolatban, amelyen a szomszédék antitalentum Pistikéje napi hat órát gyakorolt.

Számításba vette a víz alatti házasságkötést is, békaember felszerelésben. E rendkívül látványos jelenettől azonban az utolsó percben visszarettent. Még a fékevesztett becsvágy sem vakította el annyira, hogy ne érje fel ésszel: a világhírért agglegényes nyugalmát kellene adnia cserébe.

Maradt tehát a fánülés időtartam-rekordjának megdöntése.

E mellett döntött.

Összecsomagolt némi élelmiszert, és kiköltözött Rákospalotára, a sógora kertjében levő eperfára. Előzetesen szerény, de öntudatos hangú meghívókat küldött újságíróknak, fotóriportereknek, a Rádió és a Televízió ismertebb munkatársainak. Bejelentette, hogy kísérletet tesz a fánülés világcsúcsának megdöntésére, amelyet jelenleg a kanadai Tom Kelly tart 168 óra 27 perccel. Felkérte a sajtó dolgozóit, hogy kísérjék figyelemmel vállalkozását, legyenek tanúi, hogy milyen fegyelmezett tétlenségben ül a fán, és a kísérlet fontosabb, izgalmasabb eseményeiről tájékoztassák folyamatosan a nyilvánosságot.

A nap delelőre hágott, Bulcsú ült a fán, várta az érdeklődőket.

Senki.

Hűvös fuvallattal beköszöntött az este, Bulcsú ült a fán, várta az érdeklődőket.

Senki.

Felvirradt a rózsás ujjú hajnal, Bulcsú ült a fán, várta az érdeklődőket.

Senki.

Bulcsú csodálkozott; miért ez a közöny? Pedig a magyarázat nyilvánvaló. Nálunk egyáltalán nem számít szenzációnak, ha valaki napokig, hetekig vagy akár évekig fegyelmezett tétlenségben üldögél valahol. Az íróasztal mögött, egy építkezés állványzatán, a satupad szélén stb.

Ennek ellenére mégis beteljesedett Kovács Bulcsú leghőbb vágya.

Híres ember lett!

Üldögélése harmadik napján ugyanis valamenynyi honi újság feltűnő helyen, bekeretezve hozta a fényképét, az alábbi vastagon szedett szöveggel:

> **„KI TUD RÓLA?**
>
> **Kovács Bulcsú ötvenkét éves budapesti lakos, hites utókalkulátor — eltűnt a lakásáról. Középmagas, haja őszes, a magyaron kívül törve beszéli a szuahéli nyelvet, fülei elállnak. Utoljára Rákospalotán látták, amint élelmiszercsomaggal a hóna alatt egy eperfa felé tartott."**

Kürti András

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

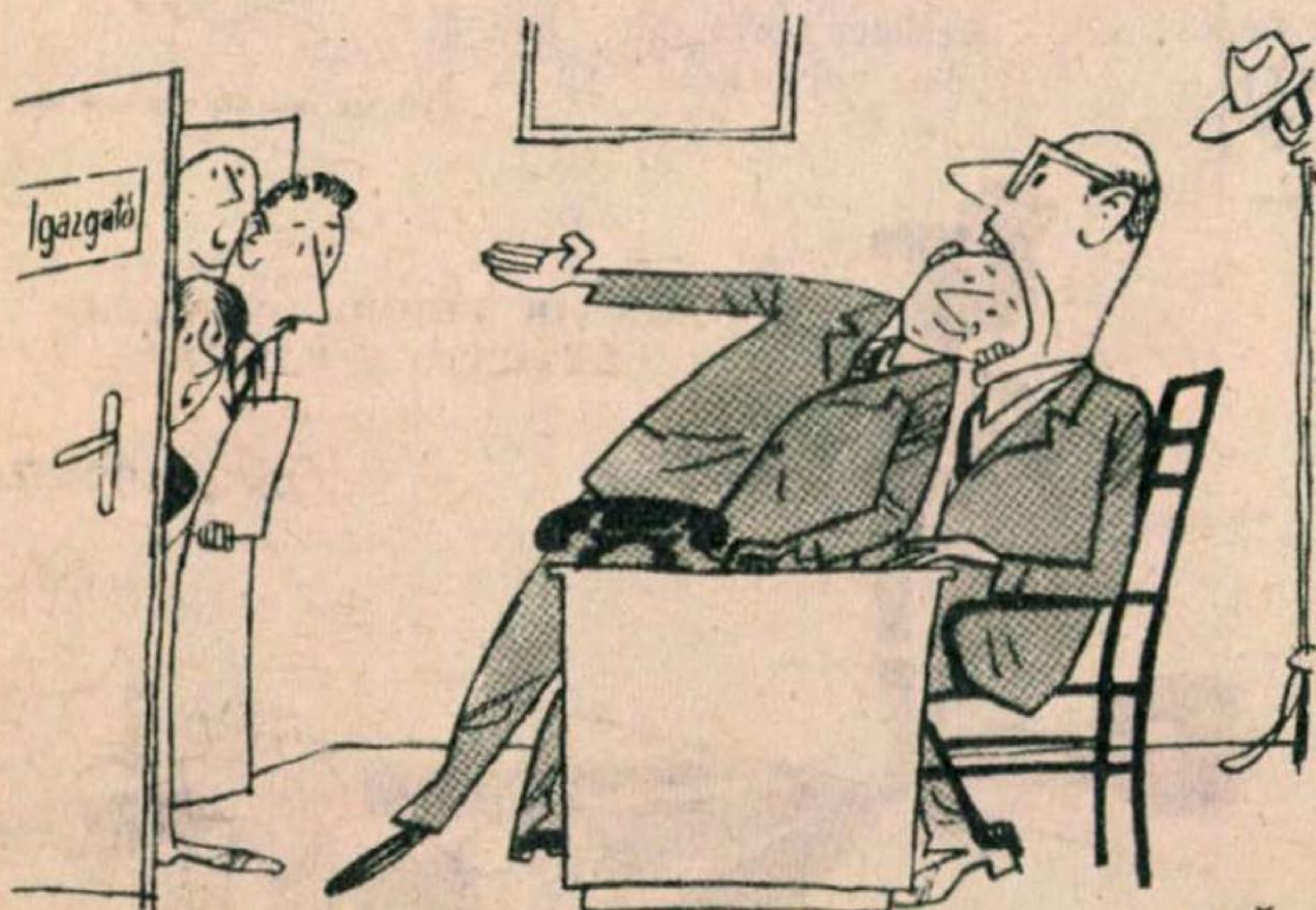

Egyszer, jó néhány évvel ezelőtt meghívtak Győrbe. A közönségszervező azonban nem nagyon bízott a telt házban, mert aznap két érdekes filmet is játszottak a győri mozikban. Ezért arra kért engem, sétáljak az utcákon, hogy a járókelők felismerjenek és ezáltal is emelkedjék a jegyvásárlók száma. Még azt is javasolta, hogy menjek be egy-egy üzletbe és beszélgessek az eladókkal.

Eleget tettem a közönségszervező kérésének és betértem a győri állami áruházba is. Ott az igazgató lelkesen üdvözölt, elbeszélgetett velem, azután így búcsúzott: „Már csak azért is örülök, hogy bejött az áruházba, mert estére alsóspartit beszéltem meg barátaimmal, és azt fájó szívvel mondtam le az esztrádműsor miatt, ahová hattagú családommal mentem volna el. Most, hogy ilyen jól elbeszélgettünk és megismertem magát, lemondok az esztrádműsorról . . ."

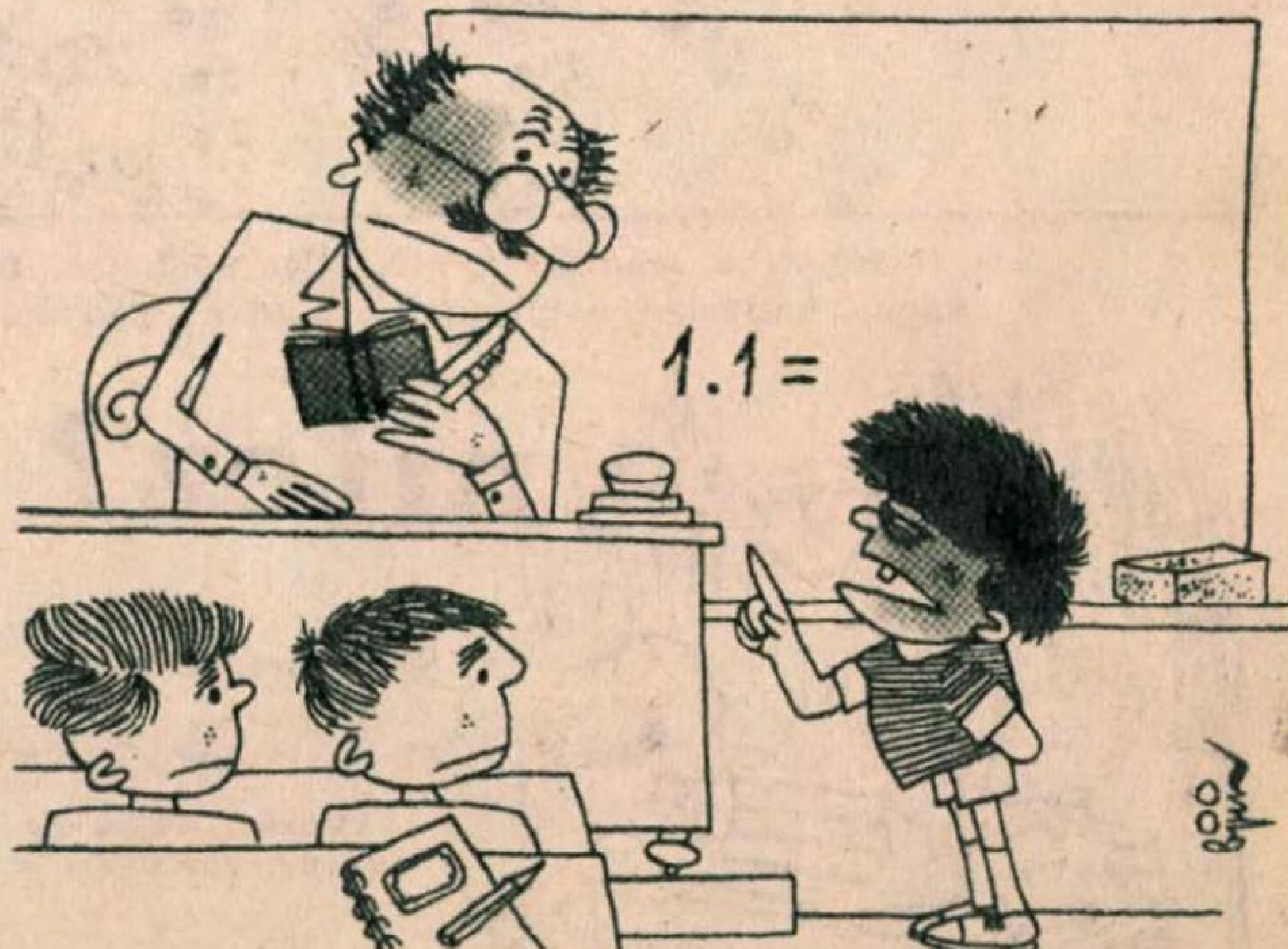
Kazal László

A főnöknél

– Ma nem harap az öreg!

Az első felelés

– Előrebocsátom, hogy ez csak az én szubjektív véleményem . . .

A nagy beolvasás

Pista bácsi kereken húsz éve utálta igazgatóját, Sörkutit, és ez nem is volt olyan kellemetlen érzés. Aki ugyanis Sörkutit utálta, lépten-nyomon tapasztalhatta, hogy nincs egyedül. Pista bácsi fejjel magasodott ki a rokonérzők sokaságából, mert míg a többi beosztottak eléggé reménytelenül utálták Sörkutit, Pista bácsi utálatának fényes perspektívája volt: neki dolgozott az idő, egyre közelebb hozva nyugdíjazásának várva várt napját, mikor végre odaállhat a hőn utált főnök

elébe, hogy úgy beolvasson neki, ahogy nem olvastak még senkinek ebben a házában.

A kitartás meghozza a maga gyümölcsét, mert ez a szép nap is elérkezett. A sokat próbált férfiú, aki húsz évig nyögte Sörkuti jármát, mindenben úgy cselekedett, ahogy évek alatt eltervezte. Higgadtan, komor ünneplőben jelent meg a búcsúvacsorán, és jó étvággyal megevett egy nagy adag natúrszeletet, uborkasalátával. Mikor mindez megtörtént, poharát magasra emelve felállott, mint a bosszúállás angyala, hogy húsz év alatt magába gyömöszölt mérgét kiengedve, elkezdje a nagy beolvasást. Az előbbiekből sejthető, hogy nem holmi rögtönzésről volt szó. A nagy beolvasás évek során át csiszolódott, alakult, mint a népdalok, és mire elérte végleges formáját, az egész vállalat betéve ismerte a drámai dokumentumot, mely így kezdődött:

„Eltávozva e vállalattól, megragadom az alkalmat, hogy szavaim pörölyével ripityává lapítsam Sörkutit, ezt a sötét gazembert."

Szóval ott hagytam abba, hogy Pista bácsi, miként a bosszúállás angyala, felemelte poharát. Hangja nem remegett, mikor vállszélességgel Sörkuti felé fordulva, hozzákezdett:

— Eltávozva e vállalattól...

— Álljon meg a menet! — rikkantott közbe vígan Sörkuti. — A mi Pista bácsink nem távozik a vállalattól, mert nem mondhatunk le szorgalmáról, tapasztalatairól. Továbbra is alkalmazzuk őt, mint nyugdíjast, félállásban, havi ötszázért.

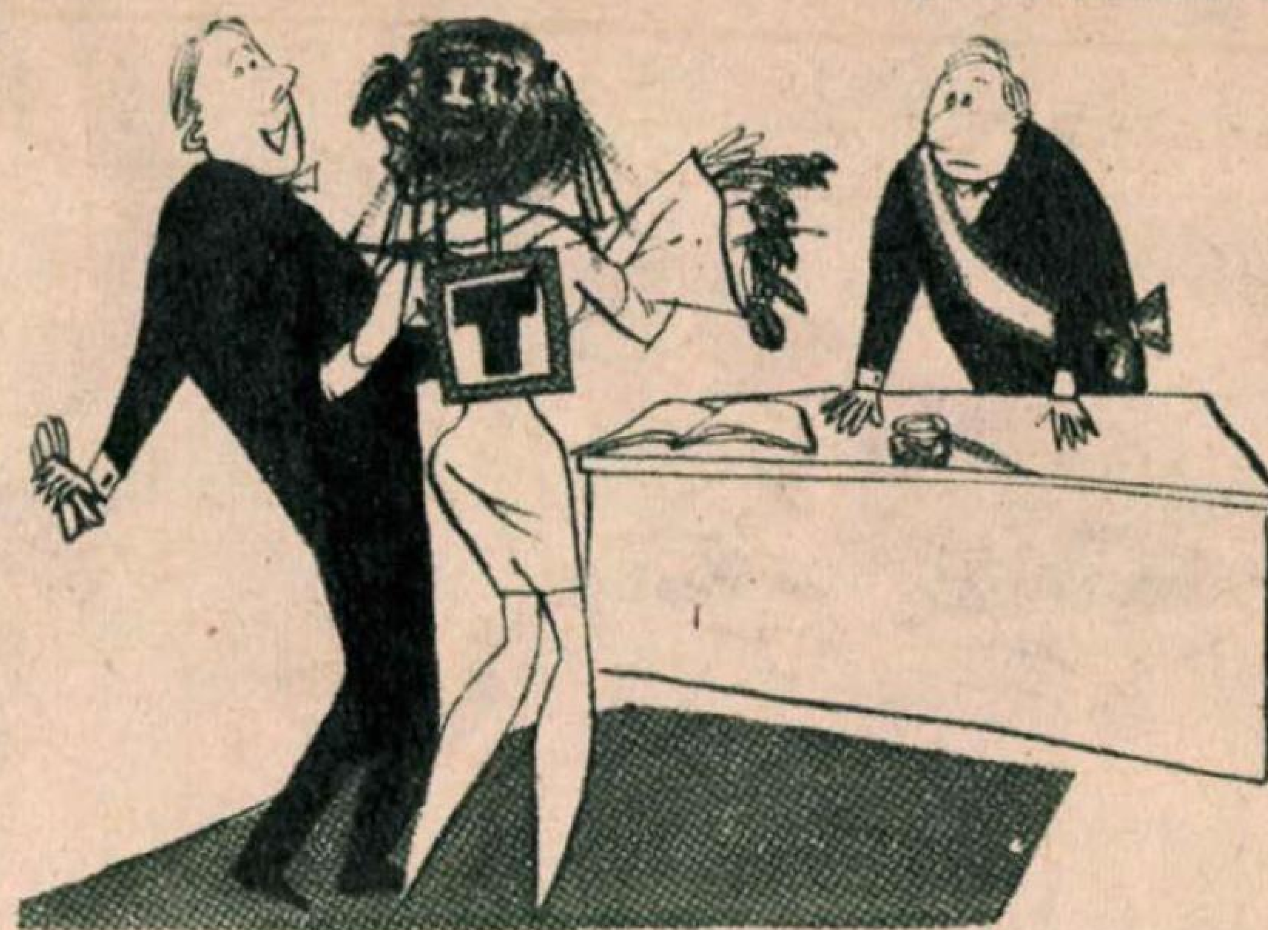
Pista bácsi elborult tekintete előtt e pillanatban hősök és lovagok jelentek meg, valamint remeték, akik fittyet hánynak a világi örömök csábításának. Ám Pista bácsi nem volt se lovag, se remete. Nem hányt fittyet tehát, hanem nagyot nyelt, és gyorsan elhallgatott.

...Aztán tovább utálta Sörkutit — mélyen leszállított áron.

Fülöp György

ÖRÖK TÉMA

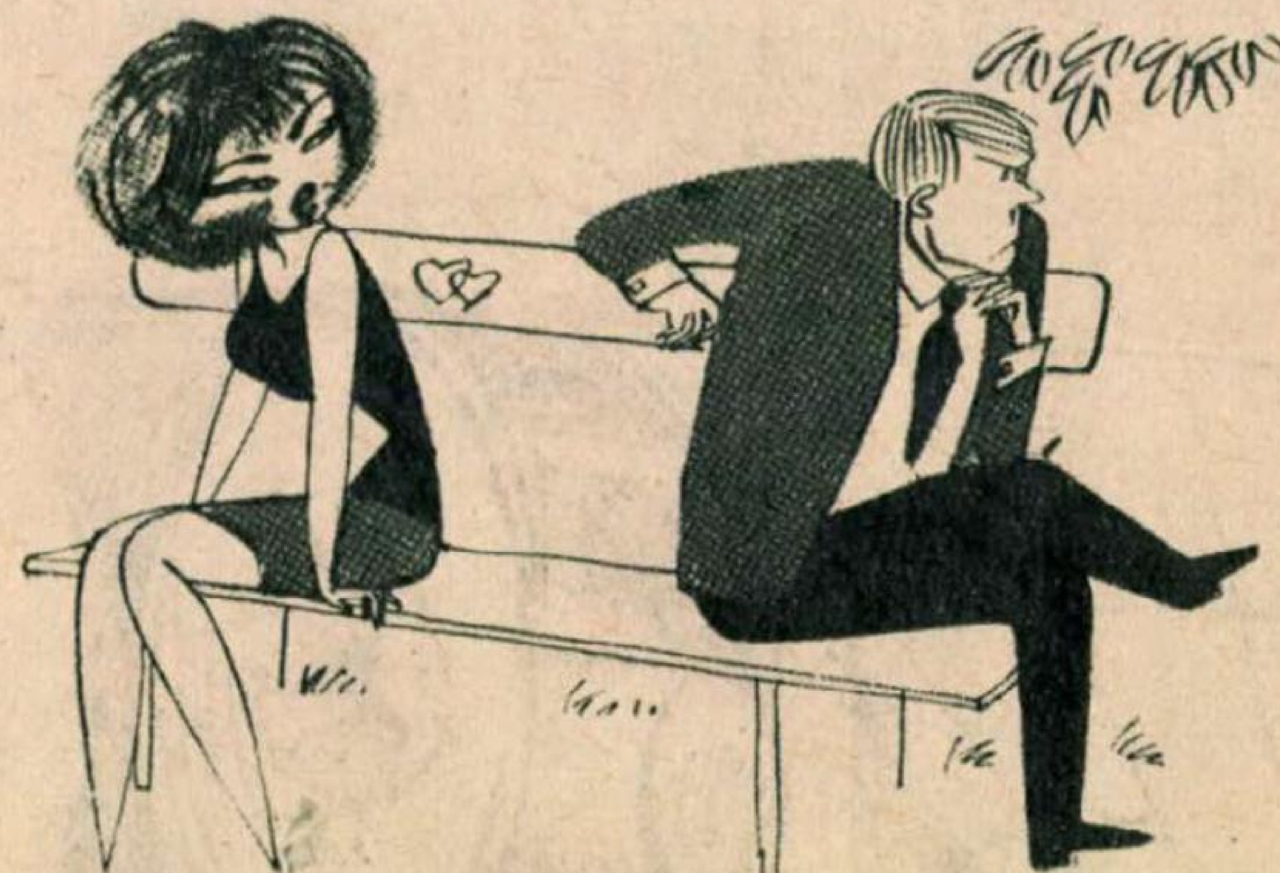
Erdei Sándor rajzai

– Mondd, biztos, hogy elvégezted a menyasszonyok iskoláját?

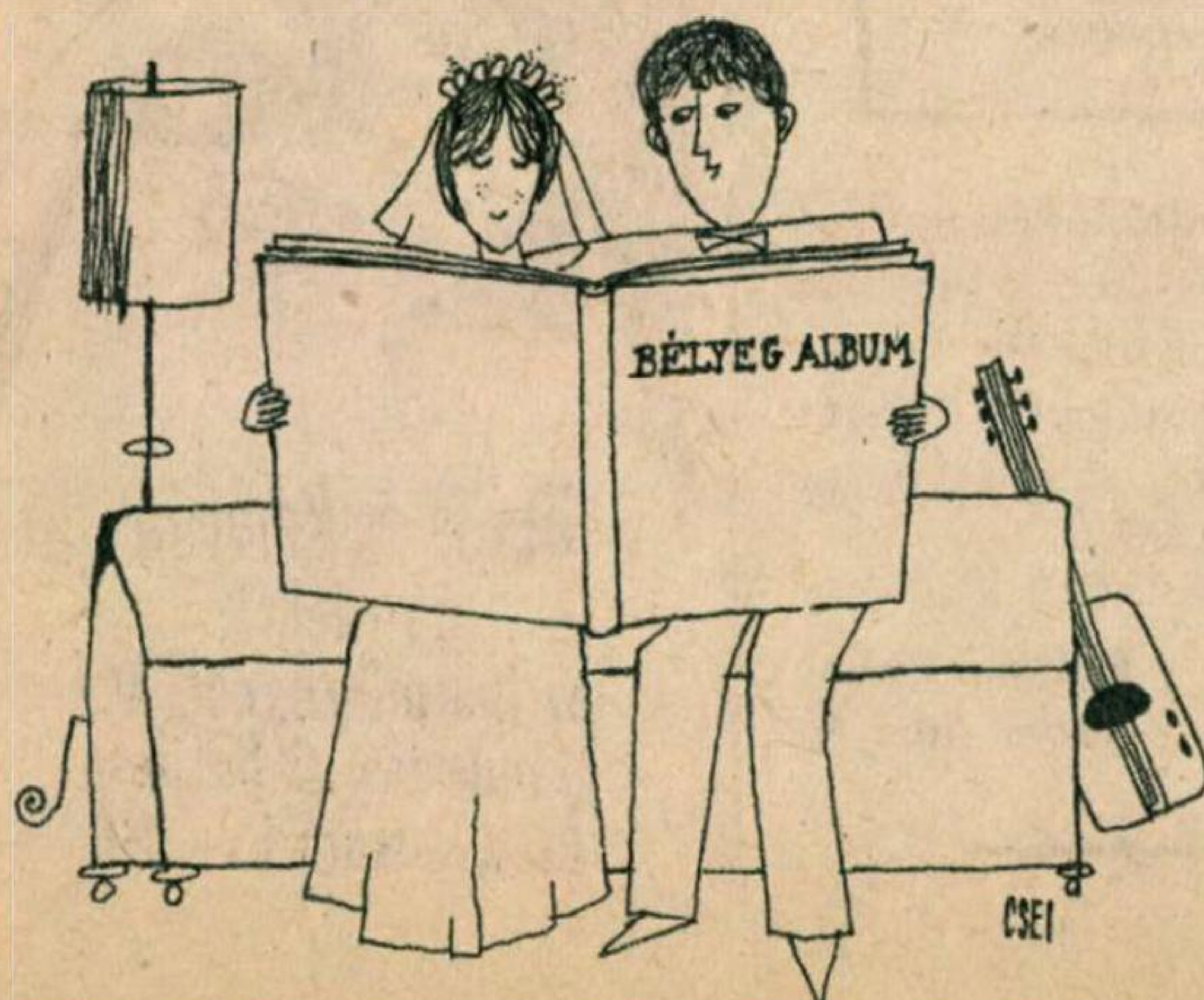

– És még van képe ilyen nővel levelezni, aki azt a szót, hogy szeretlek, két t-vel írja...

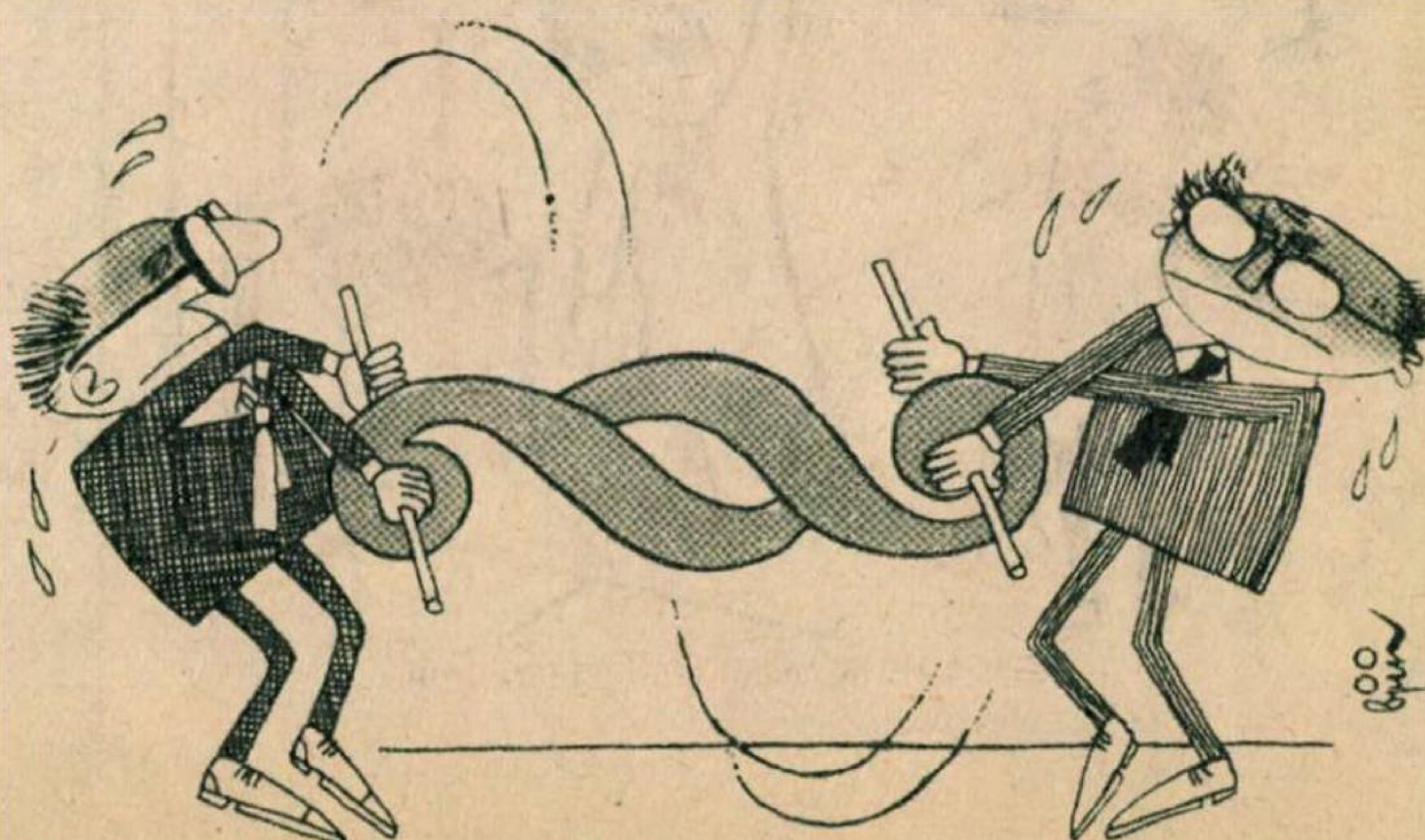

– Legalább azt mondd meg, hogy min vesztünk össze...

Jobb későn, mint soha...

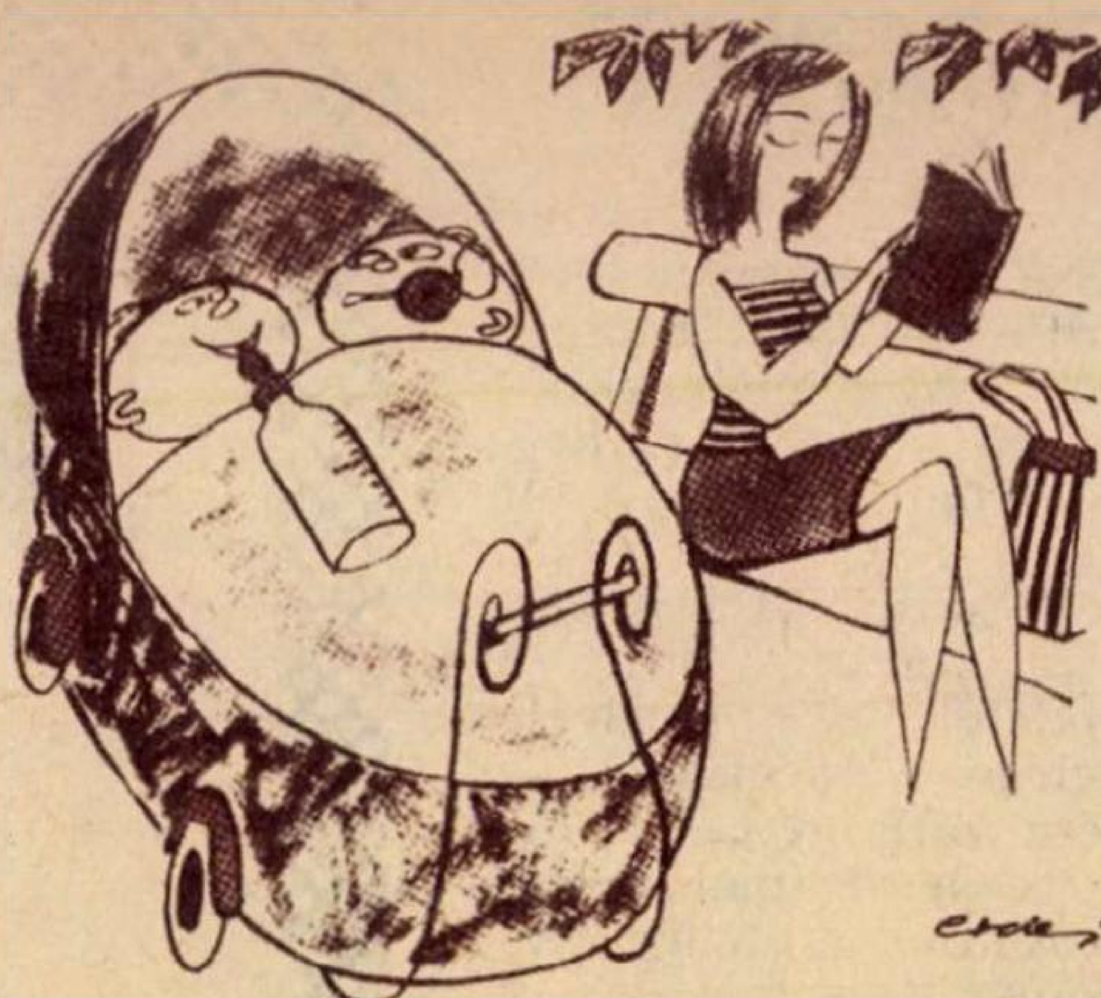
Egy kis csűrés-csavarás

Defekt

Ikrek egymás közt

– Te mi leszel, ha megnősz?
– Űrhajós! ...

Irka firka

F. univerzális dilettáns.

*

Az nem mindegy, hogy az embernek a fogát húzzák-e ki vagy a kölcsönkötvényét.

*

Dicséret: Z. humorista a magyar Mark Twain, N. pedig a magyar Heltai ...

*

Jancsi barátom úgy fontoskodik állandóan, mintha szerződése lenne a világ megváltására.

*

H. született beteg. Csak akkor érzi jól magát, ha nem érzi jól magát.

*

Van, aki egy árva szót sem tud kinyögni a vizsgán, és mégis átmegy, mert azt a keveset legalább ügyesen csoportosítja.

*

S. annyira gyáva, hogy még az elveit sem meri megtagadni.

*

Nagy Sándor még a kardjával vágta ketté a gordiuszi csomót. Ma valószínűleg hidrogénbombát dobatna rá.

Dalmáth Ferenc

Közöny

– Ez, kérem, az új hideghengermű.
– Ügyes ...

VÁLASZ EGY TÚL APRÓ HIRDETÉSRE

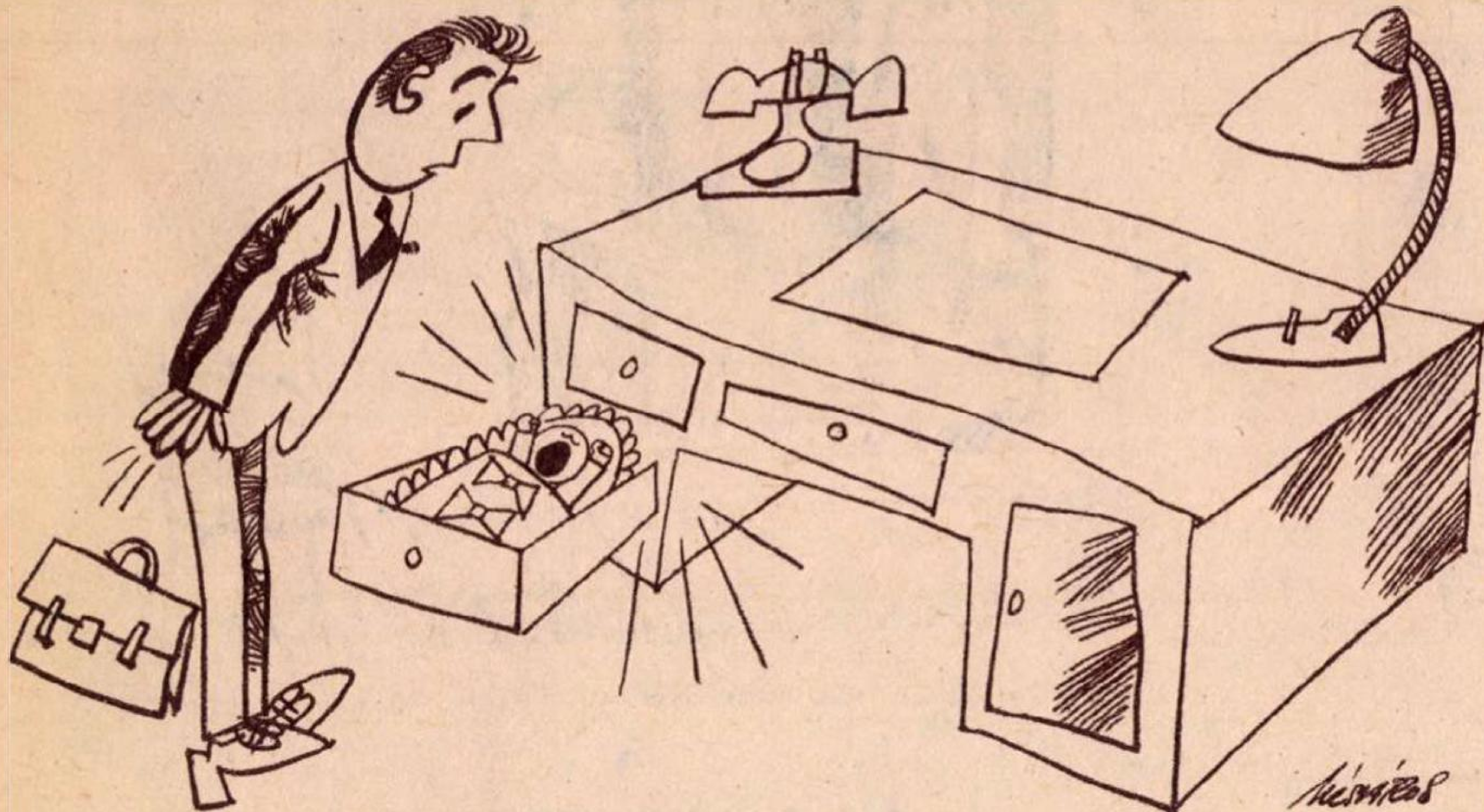
> 6 órás
> **fiatalkorú lányt**
> havi 500 forintért
> ***felveszünk***
> Jelentkezés:
> ÉM Villanyszerelőipari Vállalat
> VII., Síp utca 23,
> munkaügyi osztályon.

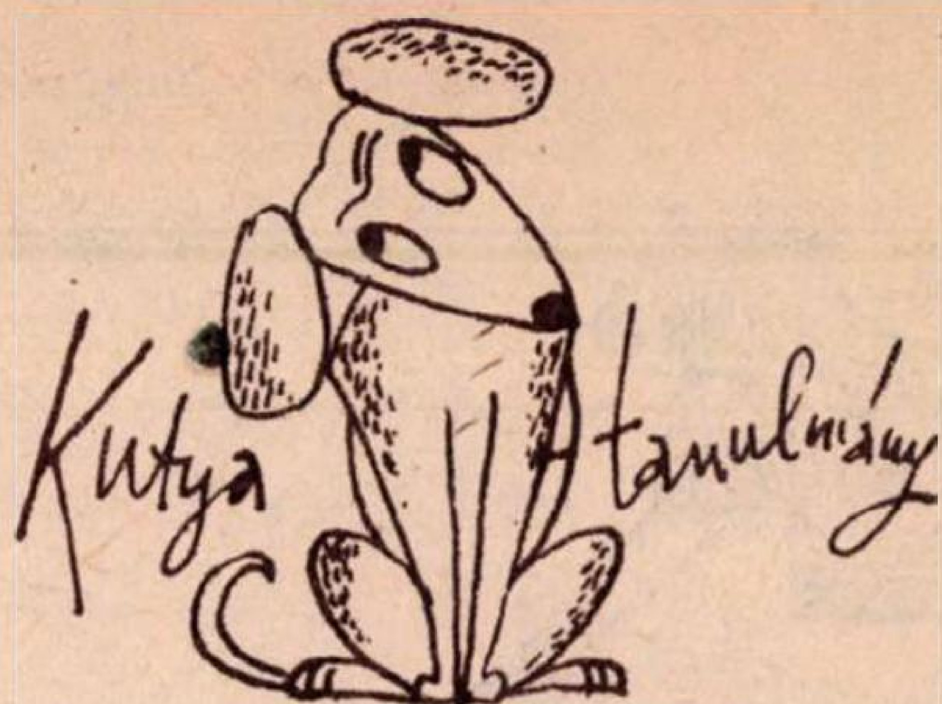
T. Cím! Érdeklődéssel olvastam hirdetésüket. 6 órás fiatal lány vagyok. Ha bölcsőt és csecsemőtejet biztosítanak részemre, az állást örömmel elvállalom.

Pólyás Baba
Gólya utca 89.

Hivatali szerelem

Mészáros András rajza

Vau vau, fut eléd a kutya
ragyogó szemmel, vau vau,
mást nem mond, hát azt hiszed, buta
a puli, foxi, csau-csau,
pedig mennyivel kevesebb
eszes bölcs van, mint eszes eb!

Te híres lélekbúvár,
te professzor, te doktor,
lásd be, a helyzet úgy áll,
hogy ti nap mint nap sokszor
írtok, beszéltek téveset,
míg gyomrotokba bokszol
a meg nem álló tudomány,
s az igazság mint buzogány
csap le az új tanokból.

A kutya bolhát vakarász,
ha bárki jön, ugat, vonít,
viszont sohase magyaráz
arról, amihez nem konyít;
a kutya nem járt oskolát,
szellemteket nem falta,
ezért nem csahol ostobát,
ha diskurál a falka.
Nem töm tanokkal senkit ő,
mint sok taps-hajszoló nagy,
egyszerű elv, mégis dicső:
„Én hű vagyok, te jó vagy;
mással szemben fog és köröm,
veled szemben alázat,
és megtisztelve köszönöm,
hogy védhetem a házad."

Így próbálná derék kutya
a dolgokat okolni
s én kérdezem, azért buta,
mert nem tud szónokolni!
Kutyának nem kell eszme, tan,
a puli, foxi, csau-csau
csak annyit mond, hogy vau vau,
de ebben minden benne van.

Török Rezső

LOJÁLIS KÜLFÖLDI

Gregory I. Asterton szerkesztő, Little Top (Nord-Chip állam) hoszszabb világ körüli útra indult. Elsőnek Magyarországot látogatta meg. Megtekintette a Margitszigetet, a Halászbástyát, vacsorázott a Citadellán, reggelizett a Gellért Szálló

teraszán, halászlét evett Óbudán. Ezenkívül megmutattak neki két termelőszövetkezetet, hét méntelepet és huszonhárom napközi otthont. Elutazása előtt a sajtónak a következő nyilatkozatot adta:

– Mélyen meghatott a hagyományos magyar vendégszeretet, amelyben itt-tartózkodásom alatt részesítettek. Azt tapasztaltam, hogy a magyarok bátor, rokonszenves, tetterős emberek, akik tudják, mit akarnak. Nagyszerűen készítik például a „türós zcusa"-t (nagy taps az újságírók körében), a magyar nők pedig rendkívül vonzók. A Halászbástya a legszebb építmény, amit valaha láttam. Visszajövök még ide...

A magyar sajtó G. I. Asterton nyilatkozatát a következő címek alatt közölte: „Beleszeretett Magyarországba..." „G. I. Asterton soha nem felejti el Magyarországot", „Mr. Türószcusa búcsúja".

Negyednapra megérkeztek hazánkba az osztrák újságok. G. I. Asterton ugyanis Budapestről Bécsbe utazott, három napot töltött ott, majd továbbutazása előtt a következő nyilatkozatot adta:

„Mélyen meghatott engem a hagyományos osztrákos vendégszeretet, amelyben itt-tartózkodásom alatt részesítettek. Azt tapasztaltam, hogy az osztrákok bátor, rokonszenves, tetterős emberek, akik jól tudják, hogy mit akarnak. Nagyon finom a „Böersmauc", különösen akkor, ha sok káposztát adnak hozzá. (Nagy taps a sajtó körében.) No és aztán a bécsi lányok... ennivalók! A Stephanskirchénél szebb épületet az életben nem láttam. Jövök újra nemsokára..."

Újabb egy hét és megjöttek a lapok a távoli Becsuánföldről, G. I. Asterton búcsúnyilatkozatával. Így hangzott:

„Mélyen meghatott engem az igazi becsuános vendégszeretet, amelyben itt-tartózkodásom alatt részem volt. Még nem találkoztam olyan bátor, rokonszenves, tetterős férfiakkal, mint a becsuánok. A becsuán nők pedig egyenesen elragadók. A legjobban mégis a becsuán-csirke ízlett mandragóragyökérrel. A becsuánville-i teherpályaudvar raktárépülete a legnemesebb vonalú épület, amit valaha láttam..."

Két hónap múlva pedig megjöttek az újságok G. I. Asterton szülővárosából, Little Topból. A helyi lap hasábjain: „Mindenütt pocsék – a legjobb itthon" címmel leleplező riportsorozat indult G. I. Asterton tollából.

Novobáczky Sándor

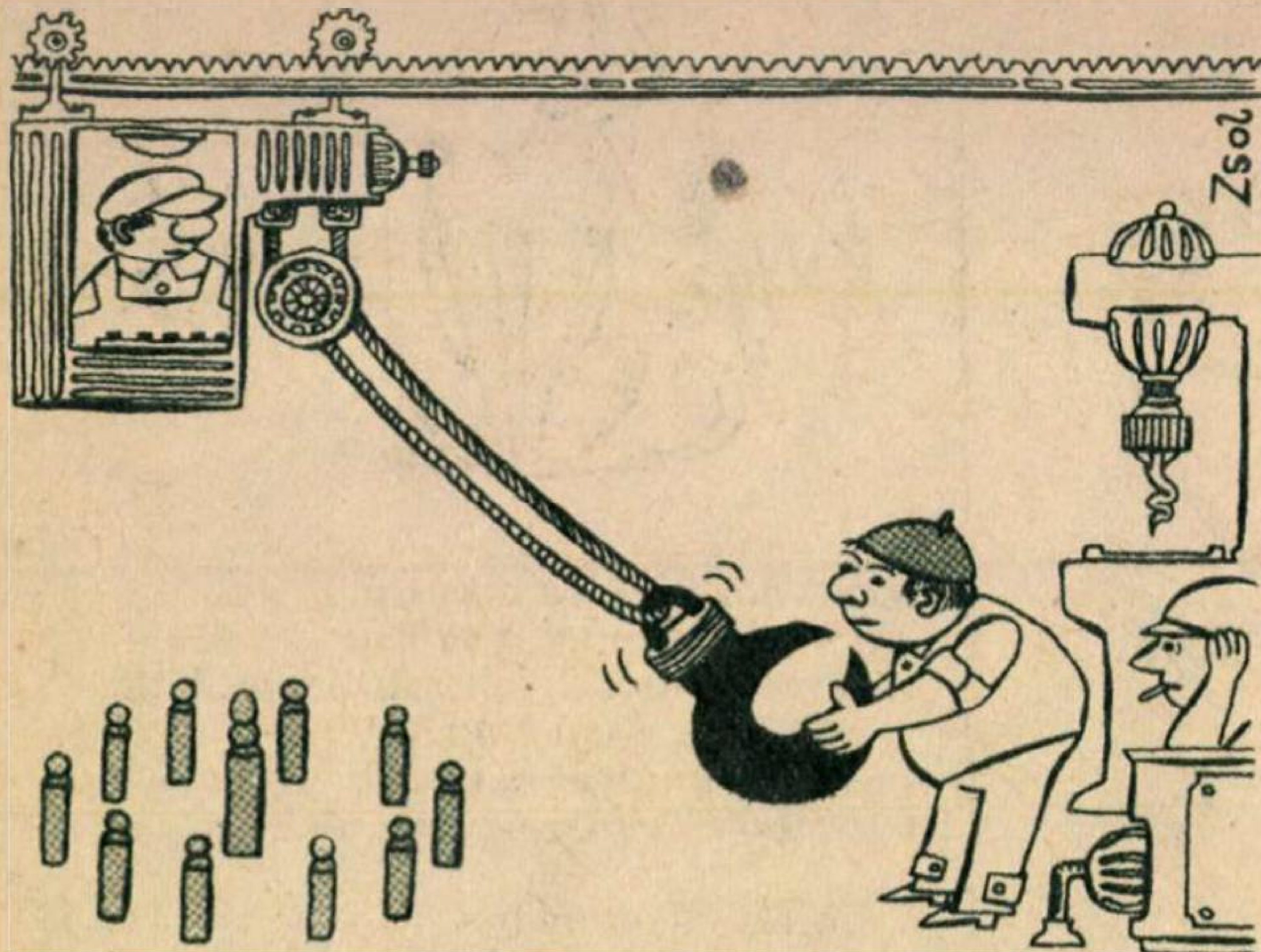
Háry János

Várnai György rajza

– ... és akkor csináltak rólam egy jó filmet...

Míg az anyag megérkezik...

A nvári vásár után

– Olyan olcsón kaptam őket, hogy teljesen eladósodtam...

Pesti tudósítónktól

Ne várjon a torlódásra! Idejében szólok! Már most tisztíttassa ki jövő évi nyári holmijait!

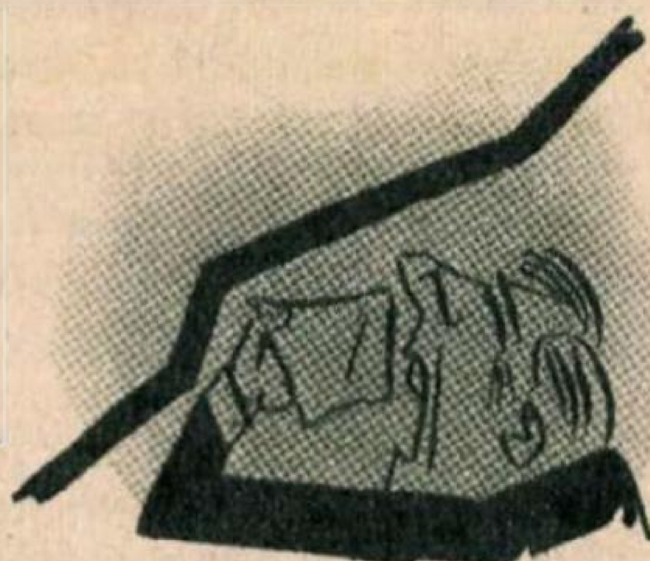
*

Nagy ásatási esemény: másfélmillió éves előember koponyáját találták meg.

Ugyan kérem! Annyi solidusom legyen, ahány előembert látok napjában közértekben, italboltokban és villamoson!

*

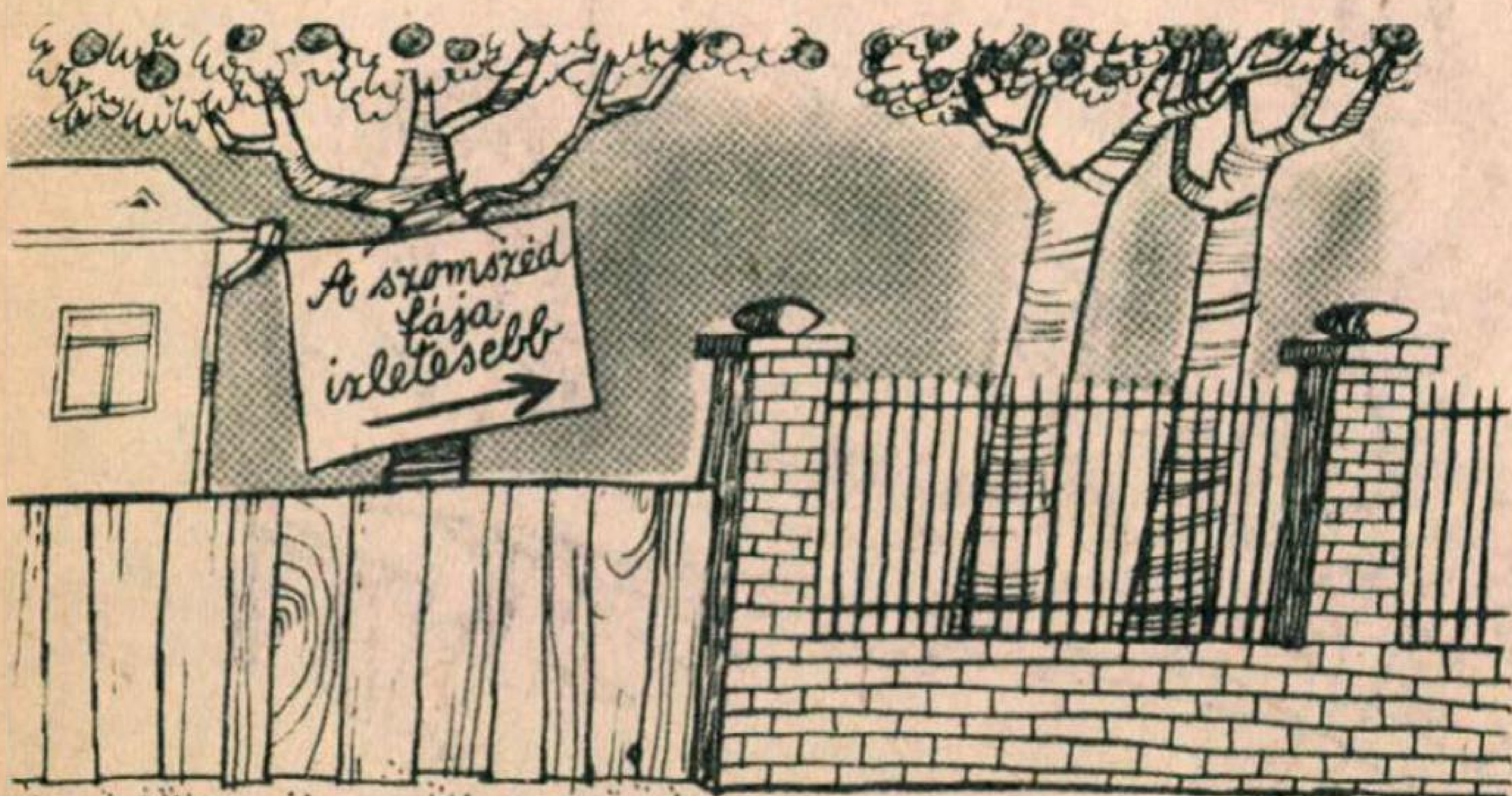
A statisztikák nem sokat mondanak az embernek. Számok, számok... de hol van mögöttük az érző ember?

Vannak persze kivételek is. Például az a statisztikai adat, amely szerint hazánkban a náthás emberek száma 1 234 266-ról 1 234 267-re emelkedett. Az egyfőnyi szaporulat ugyanis én vagyok.

f. l.

Érik a gyümölcs

MARIANNE

Az eszpresszóban – milyen jó is, hogy az asztalok oly közel állnak egymáshoz! – akaratlanul kihallgathattam két nő beszélgetését.

– Tudod – mondta az egyik, aki azt hitte, suttog, de izgalmában siető hangossággal beszélt –, tudod, aztán tegnap tényleg megérkezett Marianne... Hiszen emlékszel, mondtam már neked, hogy mindennap várjuk: az a drezdai kislány, akivel az én Vera leányom, tudja isten, hogyan, levelezésbe keveredett, annyira, hogy meghívtuk, legyen a vendégünk négy hétig, jövőre meg majd a Vera megy hozzájuk. Szóval megérkezett a Marianne, tizenhat éves, mint az én Verám – mit mondjak? Szőke, fitos, csicsergő bűbáj. Kimentünk elé Ferihegyre, hazavittük, ekkorra a két csitri már teljesen beleszeretett egymásba. Már a város felé menet – az uram vitt bennünket a kocsinkon – lelkendezve közölte velünk Marianne, hogy az úton megismerkedett egy „adorable" olasz fiúval, akinek megadta a telefonszámunkat, mert Vera elővigyázatosságból azt már levélben közölte Mariannenal.

No jó – gondoltam –, legalább lesz a két lánynak valami kedves és bizonyára csinos külföldi lovagja, akivel ide-oda mászkálhatnak majd.

Hazaérkeztünk, iszonyú hőség volt, a két lányt azonnal beparancsoltam a fürdőszobába: tusoljanak, vegyenek magukra valami könnyű göncöt. Én meg boldog megkönnyebbüléssel átöltöztem a szokott kényelmes nyári pongyolámba.

Alig telt el tizenöt perc – a lányok olyan meghitten vihancoltak a fürdőszobában, mintha örök életükben ismerték volna egymást –, megszólalt a telefon. A férjem vette fel a kagylót.

„Valami olasz beszél – suttogta hátrafelé –, és a Marianne-t kéri a telefonhoz." Nem volt nehéz rájönnöm, hogy ez csak a Marianne olasz fiúja lehet, és bár nem voltam túlságosan elragadtatva ettől a sietős tempótól – mit tehettem egyebet? beszóltam a fürdőszobába: Marianne... telefon...

Marianne egy halkat sikoltott, aztán egy perc múlva, friss víztől és kölnitől illatosan, beperdült a szobába. Túloznék, ha azt mondanám, hogy Éva anyánk kosztümjében volt, de tény az, hogy a világon semmi nem volt rajta, csak egy icipici csipkés, habos, szalagos rózsaszín melltartó és egy icipici csipkés, habos, szalagos rózsaszín bugyi. A férjemnek előbb csak a szája maradt tátva, aztán, ahogy a szőke, fitos, csicsergő bűbáj, szőkén, fitosan, franciául csicseregni kezdett a telefonba: âllo, âllo, c'est vous Piero?... – a drága uramnak, mint Pesten mondják, kocsányon lógott a szeme, úgy nézte... mi az, hogy nézte? – *falta* Marianne-t.

– Én viszont ott álltam a földig érő, kényelmes, viseltes, otthoni pongyolámban, és a negyvenkét évemmel.

„Vera – süvöltöttem be a fürdőszobába –, gyere ki!"

Vera kijött, fürdőköpenybe burkolva: mi van, Anyukám?

„Te – sziszegtem a fülébe –, te Vera, vidd el innen ezt a lányt, mielőtt megfojtom..."

A kislányom falfehér lett. „Anyukám – dadogta –, ha megfojtod, hogyan utazom én jövőre Drezdába?"

A nő elhallgatott, könyörgőn nézett a barátnőjére, és csak ennyit mondott még: Adj tanácsot, mit csináljak?

Fóthy János

JELBESZÉD

Ifjúsági olvasmányaim kalandos történeteiből jól emlékszem az indiánok hősi-romantikus világára, például, hogy miként társalognak egymással, távol egymástól, szavak nélkül: tűzrakás füstjével, a felszálló füst útját irányítva.

Voltam aztán egyszer egy tengeri úton. Ott is megcsodáltam a tengerészek jelbeszédét: két-két zászlócska segítségével integetnek egymásnak a hajósok, szavak nélkül is megértve egymást.

A legkifinomultabb jelbeszéddel néhány év óta Budapesten, a közéletben ismerkedem: hogyan kell szót érteni egymással, szavak nélkül. Ez a hírközlési módszer abban is különbözik többek között az indiánok vagy a hajósok jelzéseitől, hogy a jelbeszéd itt társalgás formájában történik, szavak nélkül.

Az alábbiakban bemutatok néhány példát a budapesti jelbeszéd olvasásához:

A leadott szöveg: „Meg fogom beszélni illetékes kollégákkal." *Jelentése:* Nem lesz a dologból semmi.

Szöveg: „Ne vágjunk elébe az eseményeknek." *Jelentése:* Kiderült egy nagy disznóság, de megpróbáljuk elsimítani.

Szöveg: „Elvileg egészen világos a kérdés." *Megfejtése:* A gyakorlatban nem vált be, ráfizettünk, de most már nem lehet visszacsinálni.

Szöveg: „Somfai kartárs jó szándékában nem kételkedünk." *Megfejtése:* Somfait holnapután fegyelmivel áthelyezik Felsőmocsokra, a higanybányához.

Szöveg: „Az elkészítéséhez legalább három mázsa praxitelesre lenne szükség." *Megfejtése:* Egy mázsa marad belőle nekem, egy mázsa neked.

Szöveg: „A mi álláspontunk nem kétséges." *Megfejtése:* Az szóljon érte, aki nem tudja tartani a száját. Pont én legyek bátor!?

Szöveg: „Beküldött kézirata sok tehetségről árulkodik." *Megfejtése:* Menjen el villanyszerelőnek.

S. P.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Ki az eszményképük?

Pontius Pilatus. Ha bonyolult ügye volt, csak magához kellett szaladgálnia.

B. E.

Restellem, de az én eszményképem Rákosi. A Fradi válogatott csatára.

D. F.

Szerénységem tiltja megnevezni.

F. L.

Chaplin. Hétszer nősült.

F. Gy.

Még nem tudtam választani, pedig az elmúlt években több ajánlatot kaptam.

(f—p)

Csak zárt borítékban, válaszbélyeg beküldése ellenében válaszolok.

G. Sz.

Pillanatnyilag nincs eszményképem, szívesen vennék egyet kéz alatt, lehet magyar is.

K. A.

Szekeresi Strumpf Ottó. Őt nem ismerem, tehát nem is csalódhatok benne.

M. Gy.

Kinizsi Pál, mert remek fogai voltak.

P. L.

Az űrutazó. Nincs gondja se útlevélszerzéssel, se vámvizsgálattal.

S. A.

Karinthy Frigyes. Ő is mindig leette a nyakkendőjét.

S. P.

TÖRTÉNELMI VITA

Egy sötét éjjel, még a hold se' fénylett,
szél fátyla fonta át a messzeséget,
s a mélyen alvó, néma kert alatt
Vércse űzött egy Jánosbogarat.
— Bármerre futsz el, gyáva! Utolérlek!
Éles csőrömmel cafatokra téplek.
Hiába bújnál, meg nem menekülsz,
egy perc csupán és kínpadra kerülsz! —
S a bokor alól így szólt az üldözött:
— Mondd, nagy úr, ennyi kövér bogár között,
mi a hibám, vétkem, szörnyű bűnöm,
hogy ily' rútul kell megsemmisülnöm?! —
S a magasból így dörgött le a hang:
— Bűnöd az, hogy VILÁGÍTASZ, bitang!

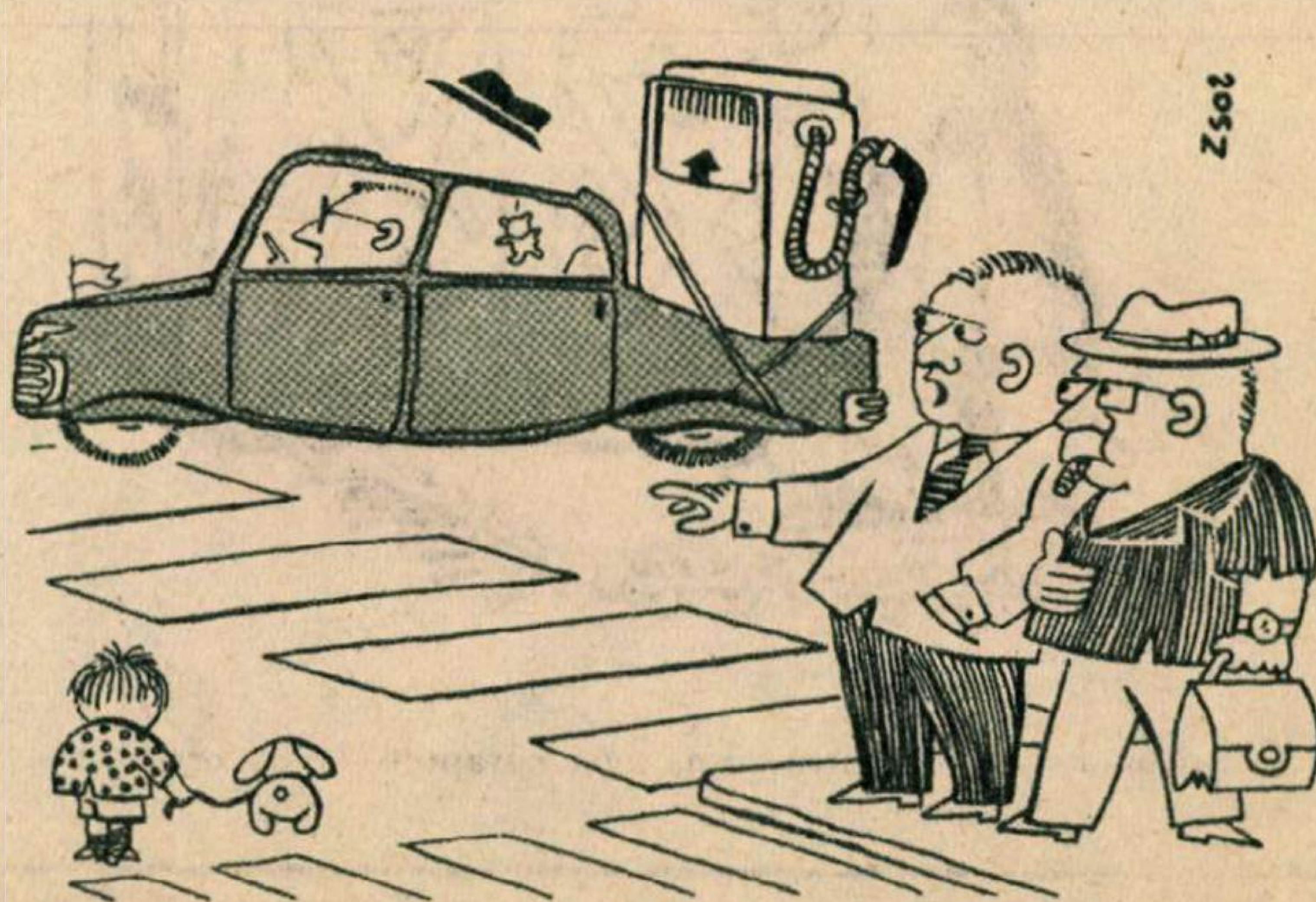
Szinetár György

Vízisí

– Tudja, hajlamos vagyok a náthára...

Irigy autótulajdonosok

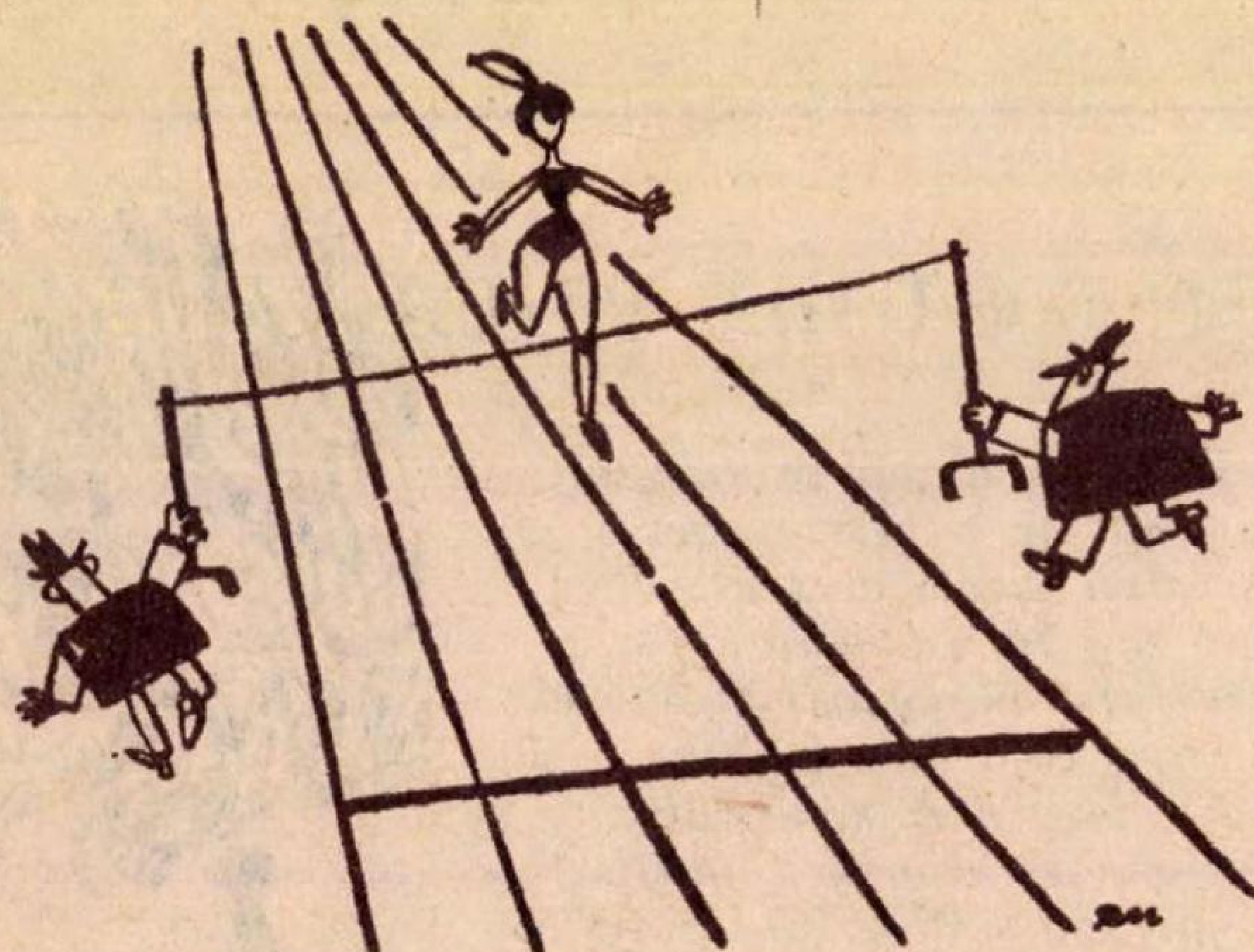
– Figyeled? Nemcsak kocsit kapott külföldről, hanem benzinkutat is!...

BOLGÁR HUMOR

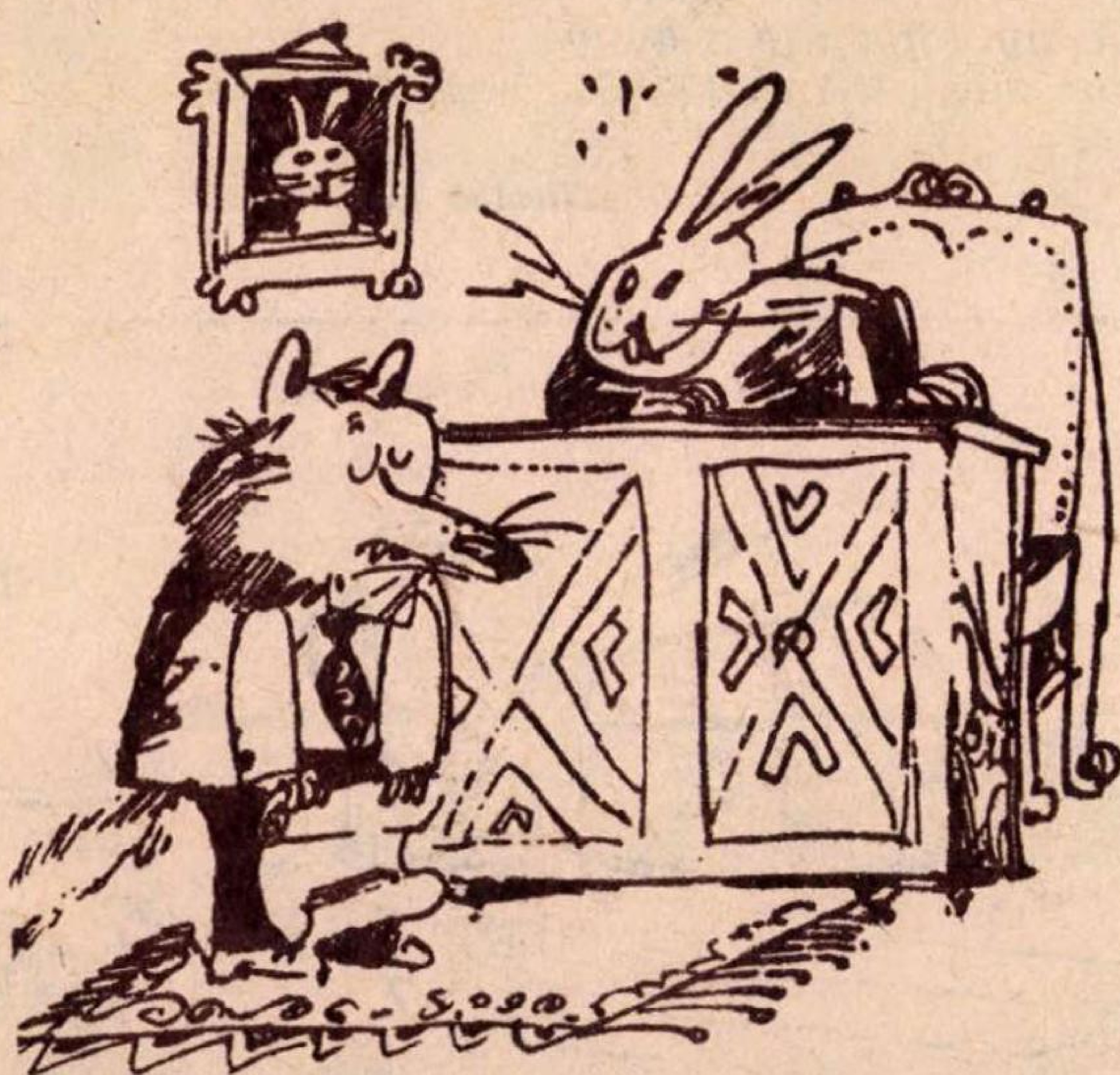
A szófiai „Sztrsel"-ből

– Mi történt, kollégám?
– A kereszteződésnél enyém volt az elsőbbség.

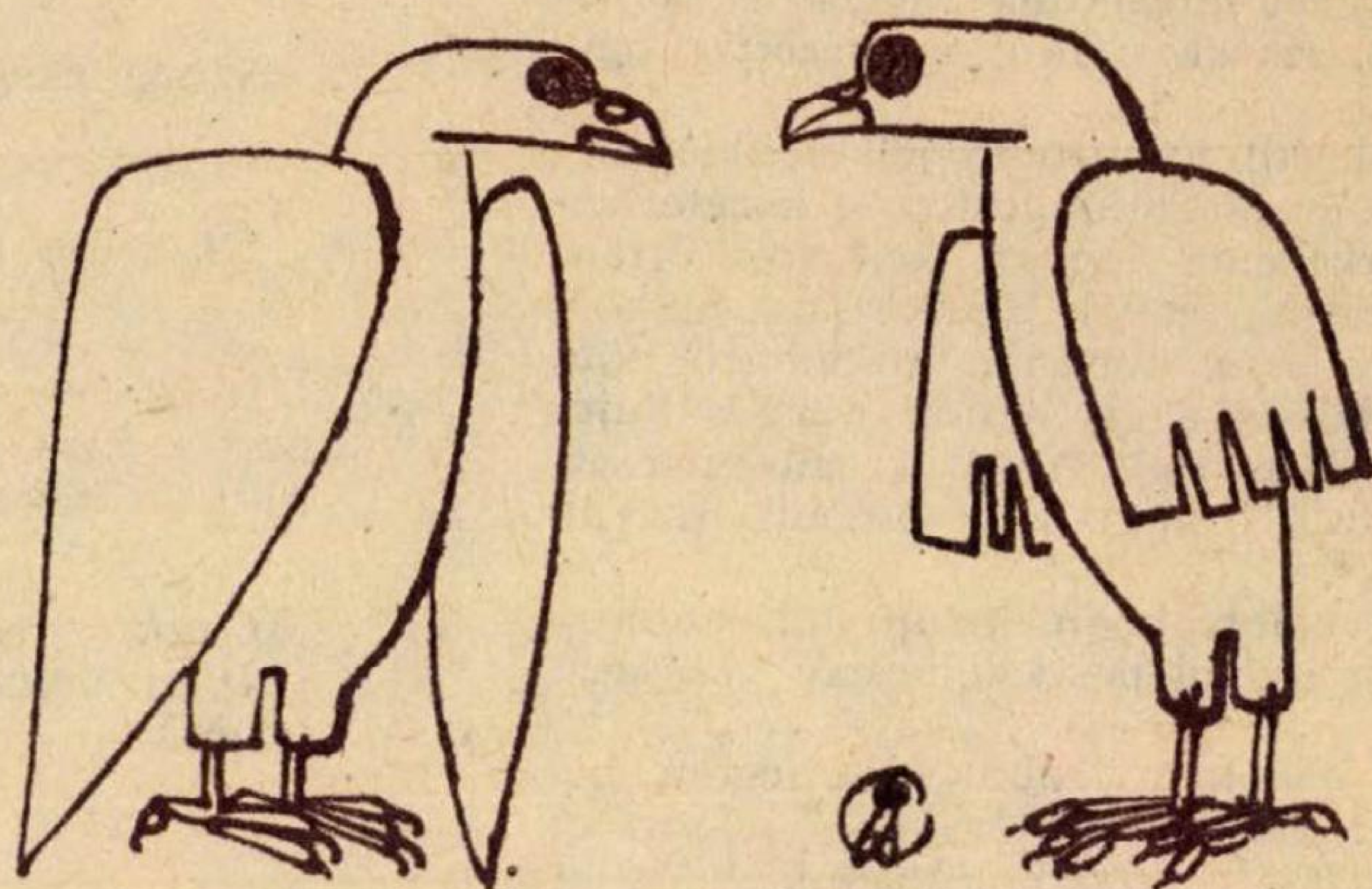
Előzékeny célbírók.

– Jöjjön közelebb, kartársam, nem harapom le az orrát!

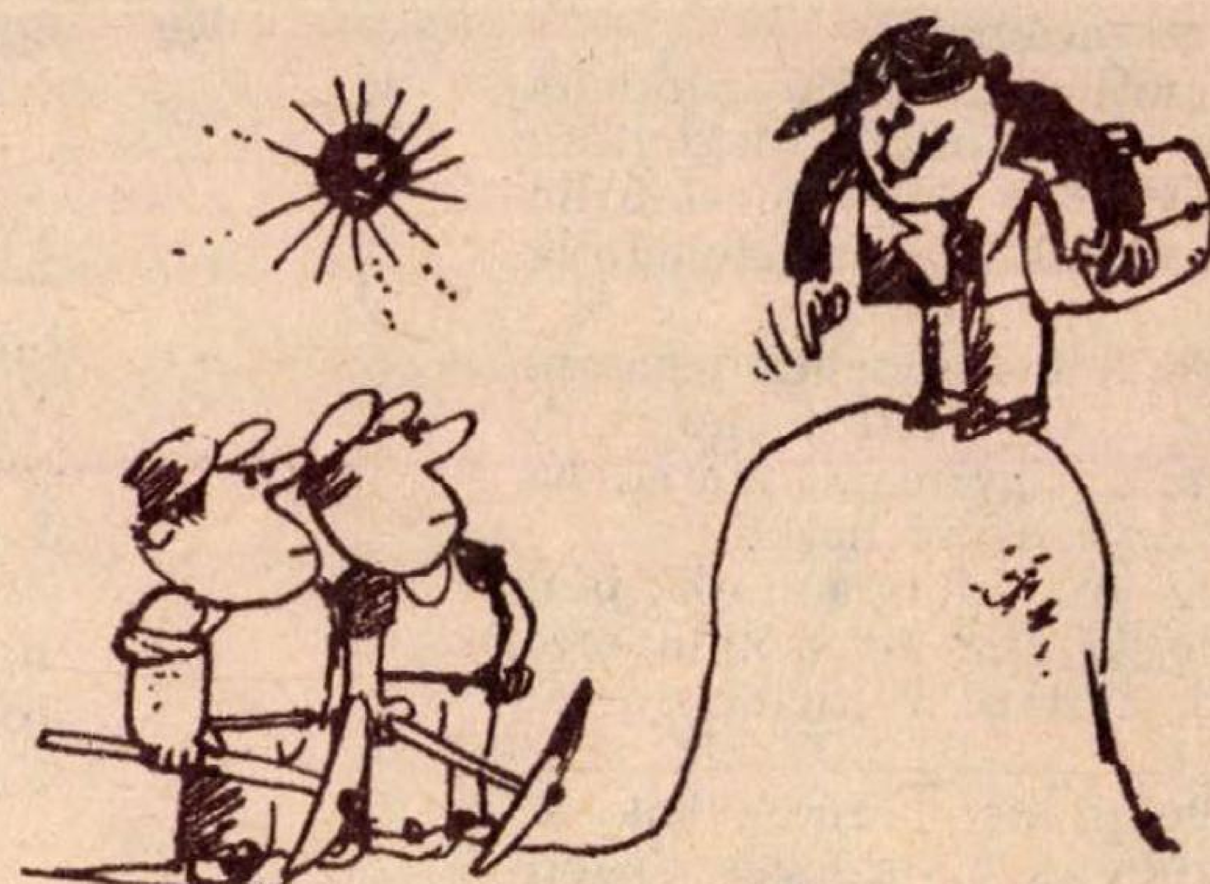

– Mi az, ittál? Lehelj rám azonnal!

– Miért vágták le a szárnyaidat?
– Versenyt repültem a főnökömmel.

SZAKEMBER

– A kutat pedig itt fúrjuk!

– Egy kis türelem. Rögtön meglesz a karburátor csavarja, és azonnal indulhatunk.

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.5379 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte — 65.8045 — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504